Ensō
Az út

Csodó Roland

I. fejezet – A hegy

A hegy mindig ott volt a falu fölött.

Nem úgy állt ott, mint valami fenyegetés, és nem is úgy, mint valami ígéret. Egyszerűen csak ott volt, ahogy az ég, a folyó és a szél. Ren gyerekkora óta látta, mégsem tudott hozzászokni a látványához. Még csak tizenkét éves, vékony, nyúlánk fiú volt, sötét hajjal, amely gyakran a homlokába hullott, és élénk tekintettel rendelkezett, amelyből nehéz volt kiolvasni, mikor jár a fejében valami újabb ötlet. Nem volt különösebben erős, de fürgén és kitartóan viselkedett, és ha valami igazán érdekelte, nehezen lehetett eltéríteni attól, hogy maga járjon utána.

Ren kíváncsisága gyakran erősebb volt a józan eszénél. Nem szeretett vakon elfogadni olyan válaszokat, amelyeket mások adtak neki, különösen akkor, ha úgy érezte, hogy valamit elhallgatnak előle. Néha makacs volt, és sokszor túl gyorsan cselekedett, de nem rosszindulat vezette. Egyszerűen tudni akarta, mi van a dolgok mögött. Amit nem értett, azt meg akarta érteni; amitől pedig félt, ahhoz furcsa módon közelebb akart kerülni.

Reggelenként, amikor kilépett a házból, sokszor az volt az első dolga, hogy oda nézett a hegyre. Ha a folyóhoz ment, a víz fölött is a hegy sötét körvonalát kereste. Este pedig, amikor a nap lebukott mögötte, a csúcs még sokáig ott maradt az ég alján, mintha a sötétség sem tudná teljesen eltakarni.

Ren szerint a hegy túloldalán biztosan volt valami. A felnőttek szerint nem. Ez önmagában elég ok volt arra, hogy a fiú ne higgyen nekik. Ha valóban nem volt ott semmi, akkor miért nem engedték fel? Miért mondták mindig ugyanazt, amikor megkérdezte, mi található a túloldalon? Miért nézett az apja olyankor félre, mielőtt válaszolt volna? Ren még nem tudta pontosan megfogalmazni, mi zavarta ebben, de biztos volt benne, hogy valamit nem mondanak el neki.

Talán nem is a hegy érdekelte igazán. Hanem az, hogy miért akarták a felnőttek mindenáron megakadályozni abban, hogy saját maga derítse ki az igazságot.

Aznap reggel korábban kelt, mint bárki a házban. Mezítláb osont ki az ajtón, kezében a görbe bottal, amely előző nap még kard volt, most már pedig csak egy bot, amelyet vándorok használtak . Az anyja még aludt. Az apja is. A tűzhelyben csak néhány halvány parázs pislákolt, időnként vöröses fényt vetve a helyiség falára.

Ren megállt a küszöbön, és visszanézett. Egy pillanatig arra gondolt, hogy talán mégsem kellene elindulnia. A ház csendje megnyugtatta. Minden ismerős volt benne: az alvó szülei, a megszokott szagok, a padló enyhe recsegése, az asztalon hagyott edények és a tűzhelyből áradó maradék meleg. Ha most visszafekszik, senki sem fogja megtudni, hogy felébredt.

A hegy pedig holnap is ott lesz. Talán még néhány napot is várhatna. Lehet, hogy addig talál valakit, aki hajlandó elmondani neki, mi van odafent. Lehet, hogy az apja egyszer majd maga viszi el. Ren azonban tudta, hogy erre valószínűleg hiába várna.

Aztán meghallotta odakint a hegyek felől érkező szél hangját. A hang végigsuhant a házak között, megmozdította az ajtó mellett lógó függönyt, majd eltűnt az utcák csendjében. Ren megszorította a botot. És elindult.

A falu ilyenkor még alig ébredt. A házak fölött vékony köd ült, a cseresznyefák alatt lehullott szirmok tapadtak a nedves földhöz. A kutaknál még nem álltak asszonyok, a kovács műhelyéből sem hallatszott kalapácsütés, és a legtöbb ablak sötéten nézett az utcára. Csak a madarak voltak ébren, meg ő.

Ren először gyorsan lépkedett, aztán futni kezdett. Nem azért, mert sietnie kellett. Inkább attól tartott, hogy ha túl sokáig marad egy 2helyben, még meggondolja magát.

A falu szélén azonban lelassított. Hátranézett. Innen még jól látta a házakat. A patak keskeny csíkban kanyargott közöttük, az ismerős ösvények pedig úgy futottak szét a völgyben, mintha mindegyik ugyanoda vezetne vissza. A falu békésnek tűnt, szinte sérthetetlennek. Ren tudta, hogy néhány óra múlva ugyanitt kell majd visszajönnie. Legalábbis ezt gondolta.

Felnézett a hegyre. A csúcsot részben köd takarta. A felhők lassan mozogtak körülötte, néha teljesen elrejtve, máskor pedig egy-egy pillanatra láthatóvá téve a sziklás felső részeket.

Ren egy ideig csak nézte.
– Ma megnézem – suttogta.
Senki sem válaszolt.
Ez tetszett neki.

Elindult felfelé.

Az első emelkedő könnyebbnek bizonyult, mint amire számított. A harmatos fű hidegen tapadt a bokájához, a levegőben nedves föld és vadvirág illata keveredett. Ren a bottal félresöpörte maga előtt az alacsonyabb ágakat, és minden egyes akadálynál úgy érezte, egyre távolabb kerül attól a világtól, amelyben mindig megmondták neki, mit szabad és mit nem.

Egy idő után visszanézett. A falu már kisebbnek látszott. A házak apró dobozoknak tűntek. A patak vékony, ezüstös vonallá vált. Az emberekből, akik lassan megjelentek az utcákon, szinte semmi sem látszott. Ren elmosolyodott.

Innen fentről minden más volt. Az apja komoly arca már nem látszott olyan nagynak a képzeletében. Az anyja aggodalmas hangja is messzinek tűnt. A felnőttek mondatai, amelyek mindig azzal kezdődtek, hogy „majd ha nagyobb leszel”, innen kevésbé tűntek fontosnak. Ren majdnem nagynak érezte magát.

Az ösvény egy ideig tisztán vezetett a fák között. Keskeny volt, de járható. Ren lábnyomokat is látott a földben, és úgy gondolta, talán vadászok vagy favágók járhattak erre. Egy darabig követte őket. A föld itt puhább volt, a fák között pedig több fény szűrődött át, mint odalent.

Aztán egy kidőlt fa mellett kettévált az út. A bal oldali ösvény lefelé kanyarodott. A jobb oldali felfelé. Ren nem sokáig gondolkodott. A felfelé vezető utat választotta.

Ahogy egyre magasabbra jutott, a fák sűrűbbé váltak körülötte. A madarak hangja ritkult, a levegő pedig hűvösebb lett. A napfény csak vékony csíkokban jutott át a lombkoronán. A talaj egyenetlenebbé vált, a gyökerek kiálltak a földből, és Rennek egyre gyakrabban kellett

megkerülnie egy-egy sziklát vagy lehajolnia egy alacsony ág alatt. Eleinte nem törődött vele. Ment tovább. Aztán az ösvény keskenyebbé vált. Majd még keskenyebbé. Végül egyszerűen eltűnt a levelek és a gyökerek között.

Ren megállt. Hátranézett. A fák között azonban már nem látott semmit, ami ismerős lett volna.
– Erre jöttem – mondta.

Ahogy kimondta, rögtön érezte, hogy talán nem igaz.

Visszalépett néhányat. Megkerült egy vastag törzsű fát, majd jobbra fordult, mert onnan mintha világosabb lett volna az erdő. Átbújt két alacsonyan lógó ág között, lecsúszott egy köves részen, és egy mohával benőtt szikla mellett újra megállt.

Előtte ott állt egy kidőlt fa. Ren összehúzta a szemét. Ugyanaz volt? Vagy csak hasonlított?
– Ez nem lehet ugyanaz.

A hangja furcsán élesen csengett az erdőben.

Ren most balra indult. Aztán lefelé. Aztán megint felfelé. Próbált tájékozódni, de minden fa ugyanolyan lett. A kövek ugyanúgy feküdtek a földön, az ágak ugyanúgy nyúltak fölé, és a fény is egyformán szűrődött át a lombok között.

Egy idő után már nem tudta, merre van a falu.

A reggeli lelkesedés lassan eltűnt belőle. Az út, amely néhány órával korábban még kalandnak tűnt, most egyre inkább hibának látszott. A bot már nem vándorbot volt, csak egy görbe ág, amely feltörte a tenyerét. A hegy sem tűnt már valami titokzatos helynek. Csak egy egyszerű erdő volt. És az erdő nem válaszolt.

Dél felé járhatott, amikor Ren gyomra hangosan megkordult.Leült egy kőre. Ekkor jutott eszébe, hogy reggel óta nem evett semmit. Az anyja mostanra biztosan felébredt. Biztosan észrevette, hogy nincs otthon. Az apja először mérges lesz. Aztán aggódni kezd. Ren elképzelte az arcát, és kellemetlen szorítás támadt a mellkasában.
– Csak vissza kell mennem – mondta magának.

Felállt.

Megpróbált továbbindulni, de a nedves avar megcsúszott a lába alatt. Térdre esett, tenyerével tompította az esést, a bot pedig kigurult a kezéből és eltűnt a bokrok között.

Ren néhány másodpercig csak nézte a földet.

Aztán dühösen belecsapott a tenyerével.
– Ostoba hegy.

A hegy nem sértődött meg. Csak ott állt tovább.

Ren egy ideig még keresgélte a botját, de végül feladta. Fáradt volt, éhes, és már azt sem tudta biztosan, merre kellene indulnia. Az árnyékok közben megnyúltak. A délután lassan ereszkedett rá az erdőre. A fény megváltozott, a levegő hűvösebb lett, és Renben egyre erősebbé vált az érzés,

hogy talán tényleg eltévedt. Már nem akart felfedezni semmit. Nem akarta látni, mi van a hegy túloldalán. Nem érdekelte a titok. Csak haza akart menni.

Ekkor lépteket hallott.

Ren azonnal megdermedt. A hang nem volt hangos, de egyenletesen közeledett. Megfordult. A bokrok megmozdultak. Ren hátralépett, felkapott egy követ, és olyan erősen szorította, hogy belesajdultak az ujjai. Az ágak szétnyíltak.

Egy idős férfi lépett ki közülük.

Egyszerű, kopott ruhát viselt. Hosszú bot volt nála, de nem támaszkodott rá úgy, mint aki gyenge. Inkább úgy tartotta, mintha a bot is vele sétálna. Az arca ráncos volt, a haja ősz, a tekintete pedig olyan nyugodt, mintha nem az erdő mélyén állna egy eltévedt gyerek előtt, hanem csak egy reggeli séta közben találkoztak volna.

Ren leeresztette a követ.
– Maga… maga tudja, merre van a falu?
Az öreg megállt. Nem válaszolt azonnal. Előbb körbenézett, mintha meg akarná hallgatni, mit mondanak a fák.
– Melyik falu?
Ren döbbenten nézett rá.
– A mi falunk.
– Értem – mondta az öreg. – És te tudod, merre vagy?
– Ha tudnám, nem kérdezném.
Az öreg elmosolyodott. Nem gúnyosan. Inkább úgy, mintha tetszene neki a válasz.
– Ez igaz.
Ren egyre türelmetlenebb lett.
– Eltévedtem.
– Igen.
– Akkor segítsen!
– Segítek.
– Akkor mutassa meg az utat!
Az öreg a fiú mögé nézett, aztán a távolba, ahol a fák között már sötétebb volt a levegő.
– Mondd csak, Ren… ugyanoda akarsz visszajutni, ahonnan elindultál?
A fiú hátralépett.
– Honnan tudja a nevem?
Az öreg nem felelt.
Csak elindult lefelé.
Néhány lépés után hátranézett.
– Jössz?
Ren egy pillanatig nézte. Nem bízott benne teljesen, de az erdőben sem bízott már. Végül az öreg után sietett.
– Maga ki?
– Egy öregember.
– Azt látom.
– Akkor minek kérdezed?
Ren összeszorította a száját.
Az öreg lassan haladt, mégis biztos léptekkel. Nem kereste az utat. Nem nézett körül tanácstalanul. Úgy mozgott a fák között, mintha pontosan tudná, merre kell mennie.

– Maga itt lakik?
– Néha.
– Mit jelent az, hogy néha?
– Azt, hogy van, amikor igen, és van, amikor nem.
Ren felsóhajtott.
– Maga mindig ilyen furcsán válaszol?
Az öreg oldalra pillantott.
– Te mindig ilyen sokat kérdezel?
– Igen.
– Akkor jó.
– Miért jó?
– Mert aki kérdez, az még nem gondolja, hogy mindent tud.
Ren elhallgatott.

Nem tudta eldönteni, hogy ez bölcs válasz volt-e, vagy az öreg egyszerűen csak szeretett volna mindenre valami különös választ adni. Egy darabig csendben mentek tovább.

Ren fáradt volt, de nem akarta mutatni. Az öreg valószínűleg észrevette, mert valamivel lassabban kezdett haladni. Néha egy-egy gyökérnél megállt, hogy Ren könnyebben átlépjen rajta, de nem segített neki. Mintha azt akarta volna, hogy a fiú maga találja meg az egyensúlyát.

Ahogy ereszkedtek, a fák között egyre több fény jelent meg. Ren először csak néhány világosabb foltot látott. Aztán meglátta a völgyet.
– Miért jöttél fel a hegyre? – kérdezte az öreg.
Ren vállat vont.
– Meg akartam nézni, mi van a túloldalon.
– És mit találtál?
Ren körbenézett.
– Erdőt.
Az öreg elmosolyodott.
– Csak azt?
Ren nem válaszolt azonnal. Aztán halkan megszólalt.
– Azt is, hogy félek.
Az öreg bólintott.
– Az már több, mint amit sok ember egész életében talál.
Ren ránézett.
– A félelem jó dolog?
– Nem jó. Nem rossz. Olyan, mint a füst.
– A füst?
– Jelzi, hogy valahol tűz van.
Ren elgondolkodott. Nem értette teljesen, mire gondol az öreg, de nem kérdezett rá. Valamiért úgy érezte, az öreg nem fogja elmagyarázni. És most először nem zavarta, hogy nem kapott azonnal választ.

A fák lassan megritkultak előttük. A lejtő megnyílt, és a völgy teljes szélességében feltárult. Lent ott feküdt a falu. A házak apróknak látszottak. A kéményekből vékony füst szállt fel, a patak pedig ezüstösen csillogott a délutáni fényben.

Ren megállt. Egy pillanatig csak nézte. Soha nem gondolta volna, hogy ennyire fog örülni ugyanazoknak a házaknak, amelyeket reggel olyan könnyedén hagyott maga mögött.

– Hazaértünk – suttogta.
Az öreg a falut nézte.
– Nem.
Ren értetlenül fordult felé.
– De ott van.
– Az csak a falu.
– Akkor maga mit ért azon, hogy haza?
Az öreg lehajolt, és felvett egy lehullott cseresznyeszirmot. A szél idáig sodorta a hegyoldalba. A tenyerére tette.
– Ezt majd egyszer kérdezd meg újra.
Ren legszívesebben vitatkozott volna vele, de túl fáradt volt.
– Maga soha nem válaszol?
Az öreg elmosolyodott.
– Dehogynem.
– Mikor?
– Amikor már elbírod a választ.
Lent a faluból kiáltás hallatszott. Ren azonnal felismerte az apja hangját. A gyomra összeszorult.
– Most nagy bajban vagyok.
– Valószínűleg.
– Maga nem jön velem?
– Nem.
– Miért?
Az öreg a falu szélén álló cseresznyefák felé nézett.
– Mert néhány úton egyedül kell visszamenni.
Ren néhány másodpercig csak nézte. Aztán elindult lefelé. Pár lépés után megfordult.
– Holnap is itt lesz?
Az öreg nem felelt azonnal.
– Ha keresel, lehet.
– És ha nem?
– Akkor is.

Ren nem értette. Mégis megnyugtatta a válasz.

Lefutott a lejtőn. Az öreg még sokáig nézte, ahogy eltűnik a fák között.

Ren szinte repült lefelé. Már nem figyelt a kövekre, sem a gyökerekre. Csak arra gondolt, hogy minél előbb elérje a falut. A nap már lebukóban volt, a hegy árnyéka lassan ráterült a völgyre, és a levegő is hűvösebb lett. Amikor Ren elérte az első házakat, egy pillanatra megállt. A falu ugyanaz volt, mint reggel. Mégis másnak tűnt. A házak ugyanott álltak, a kerítések ugyanazokat az udvarokat választották el egymástól, a patak ugyanúgy csordogált a főutca mellett. Ren mégis úgy érezte, mintha hosszú idő után tért volna vissza.
– Ren Takahashi!
Az apja hangja végigvágott az utcán.
Ren lassan megfordult.
Az apja gyors léptekkel közeledett. Az arcán egyszerre látszott a harag és a megkönnyebbülés.

Masaru Takahashi olyan ember volt, aki ritkán beszélt többet a szükségesnél. Magas, erős vállú férfi volt. Arcát a sok évnyi munka és a napon töltött hosszú órák keményebbé tették, rövid, sötét hajában pedig már néhány ősz szál is megjelent. Kezei nagyok és érdesek voltak, az ujjain és tenyerén régi munka nyomai látszottak.

Nem volt könnyű ember, de nem is volt kegyetlen. Inkább azok közé tartozott, akik a szeretetüket nem szavakkal, hanem azzal mutatják meg, hogy mindig ott vannak, amikor szükség van rájuk. Türelmes volt, amíg valaki komolyan vette a kötelességét, de a felelőtlenséget nehezen viselte. Rentől is ezt várta: hogy tanuljon meg gondolkodni a döntései előtt, és értse meg, hogy a szabadságnak ára van.

A munkához türelmesen és pontosan állt, és ugyanilyen türelmet várt Rentől is. Nem volt szigorú ember, de amit egyszer fontosnak tartott, abból nehezen engedett. Ren is már gyerekkora óta tudta, hogy az apja szeretetét nem nagy szavakból kellett felismernie.

Mire odaért, egyetlen szó nélkül megragadta Ren vállát.

– Hol voltál fiam?
Ren lesütötte a szemét.
– A hegyen.
– Azt látom.

Az apja néhány másodpercig csak nézte. Aztán nagyot sóhajtott, és magához ölelte a fiút. Ren meglepődött.

– Ne csinálj még egyszer ilyet – mondta halkan az apja. – Az anyukád egész nap aggódott.
Ren lehajtotta a fejét.
– Sajnálom…
– Gondolom.
– Nem akartam…
– Ezt viszont tudom.
Az apja elengedte.
– Menjünk haza és készülj fel az anyukádtól kapott kokira.

Az utcán állók lassan visszatértek a saját dolgukhoz. Néhányan mosolyogtak, mások a fejüket csóválták. Egy öregasszony még oda is szólt:
– Látod, fiú? A hegy mindig magasabbnak tűnik odafentről.

Ren nem válaszolt. Az öregre gondolt. Arra, hogyan tudhatta a nevét. Arra, hogy vajon honnan ismerhette őt.

Otthon Yue már az ajtóban várta. Yue közepes termetű, karcsú asszony volt, sötét haját egyszerűen összefogva viselte. Arcán lágy vonások ültek, tekintete pedig nyugodt és figyelmes volt. Nem volt feltűnő jelenség, mégis volt benne valami csendes határozottság, amit Ren gyerekkora óta jól ismert.

Nem beszélt sokat, de pontosan észrevette azt is, amit mások könnyen figyelmen kívül hagytak. Ha valaki szomorú volt, ritkán kérdezte meg azonnal, mi történt. Inkább mellé ült, és hagyta, hogy a másik akkor szólaljon meg, amikor készen áll rá. Ren tudta, hogy az anyja szeretete nem hangos, mégis mindig ott van mögötte.

Amikor meglátta Rent, először magához ölelte, aztán finoman a tarkójára ütött.

– Soha többé ne ijessz meg így!
Ren elmosolyodott.
– Rendben.

– Nem mosolyogni kell!
– Tudom.
– Éhes vagy?
– Nagyon.
– Akkor ülj le.

Az asztalon már ott volt a vacsora. Egyszerű rizs, zöldségek és egy kevés hal. Ren úgy érezte, még soha nem látott ilyen jó ételt.

Evés közben szokatlanul csendes maradt. Az apja észrevette.

– Mi történt odafent?
Ren sokáig nem válaszolt.
– Találkoztam valakivel.
– Kivel?
– Egy öregemberrel.
Az apja megállt a falat közepén.
– Milyen öregemberrel?
– Nem tudom.
– Ismered?
– Nem.
– Mit keresett odafent?
Ren vállat vont.
– Mintha… csak sétált volna.

Az apja és az anyja összenéztek.

– Hogy nézett ki? – kérdezte az anya.
– Hosszú botja volt. Ősz haja. Furcsán beszélt.
Az apa lassan letette az evőpálcikát.
– A templom felé kísért le?
Ren meglepetten bólintott.
– Igen.
– Akkor valószínűleg a bölcs öreggel találkoztál.
– Ki ő?
Az apja elmosolyodott.
– Erre a kérdésre a faluban mindenki más választ adna.
– És te?
– Én azt mondanám, hogy ő csak egy ember, aki régebb óta járja ezt az utat, mint bárki a világon.
– Ő egy pap?
– Nem.
– Katona?
– Nem.
– Akkor egy Mester?
Az apa nem felelt rögtön.
– Sokan annak hívják.
– És te?
– Én inkább úgy mondanám, hogy olyan ember, aki többet kérdez, mint amennyit beszél.
Ren halkan felnevetett.
– Ez igaz.
– Már kérdezett tőled?

– Folyton.
– És válaszolt is?
– Szinte semmire.
Az apja hangosan felnevetett.
– Akkor tényleg ő volt.

Aznap este Ren sokáig nem tudott elaludni. A hold fénye beszűrődött a papírablakon. A ház lassan elcsendesedett, odakint pedig már csak néhány távoli zaj törte meg az éjszakát.

Ren a mennyezetet nézte.

Az öreg mondatai újra eszébe jutottak. Nem tudta őket összerakni. Az egyik egyszerűnek tűnt, a másik értelmetlennek, mégis mindkettőben volt valami, ami miatt nem tudott szabadulni tőlük.

„Ugyanoda akarsz visszajutni, ahonnan elindultál?"

Ren újra felidézte a hegyoldalt, a falut, az öreg nyugodt tekintetét. Talán nem is a falura gondolt. Talán valami egészen másról beszélt. Aztán eszébe jutott a másik mondata.

„Amikor már elbírod a választ."

Ren a takaró alá húzta az állát. Nem értette, de most először nem érezte úgy, hogy minden kérdésre azonnal választ kell kapnia. Lassan lehunyta a szemét.

A falu másik végén eközben egy kislány egyedül ült a házuk mögötti kis kertben.

Úgy hívták, Aiko Mizune.

Aiko még csak tizenegy éves, törékeny alkatú kislány volt, hosszú, sötét hajjal, amely lazán omlott a vállára. Nagy, sötét szemei különösen figyelmesek voltak; gyakran úgy nézett valakire, mintha nemcsak azt hallaná, amit mond, hanem azt is próbálná megérteni, amit nem mond ki.

Aiko természeténél fogva csendesebb Rennél, de nem félénk. Inkább szeretett megfigyelni, mielőtt megszólalt volna. Sokat észrevett, amit mások nem, és gyakran tovább gondolt egy-egy apró eseményt akkor is, amikor más már rég elfelejtette volna. Nem szeretett fölöslegesen beszélni, de ha valamire valóban kíváncsi lett, addig nem engedte el a gondolatot, amíg meg nem értette.

A kezében egy lapos követ forgatott. Néha megfordította, aztán ismét a tenyerében tartotta. A kő sima volt és hideg. Aiko szerette, hogy nem kellett vele semmit kezdenie. Csak tartani.

Miyuko karcsú, harmincas évei végén járó asszony volt, sötét haját többnyire egyszerű kontyba fogta. Arcán lágy vonások ültek, de a tekintete élénkebb volt, mint amire első pillantásra számítani lehetett. Gyorsan észrevette, ha Aiko valamit elhallgatott előle, mégsem kényszerítette rá a lányt, hogy azonnal beszéljen.

Miyuko szerette a csendet, de nem félt megtörni, ha úgy érezte, hogy valamit ki kell mondani. Gyakorlatias és határozott asszony volt, aki inkább kérdésekkel vezette rá Aikót a saját válaszaira, mintsem kész válaszokat adott volna neki. Tudta, hogy a lánya sokszor már akkor megértett valamit, amikor még nem tudta szavakba önteni.

– Megint egyedül vagy? – kérdezte Miyuko, miközben kilépett az ajtón.
– Igen.
– Min gondolkodsz?
Aiko felnézett az égre.
– Ma láttam Rent.
– Igen?
– A hegy felé ment.
Az édesanyja bólintott.
– Hallottam, hogy eltévedt.
– Igen.
– Miért érdekel ennyire?
Aiko egy ideig hallgatott.
– Nem tudom.
Az anyja leült mellé.
– De?
Aiko a követ nézte.
– Csak… olyan, mintha mindig keresne valamit.
– Mit?
Aiko lassan megrázta a fejét.
– Szerintem ő sem tudja.
Az asszony elmosolyodott.
– Van ilyen.

Aiko ismét felnézett az égre. A hegy sötét tömbként magasodott a falu fölé. Valamiért biztos volt benne, hogy Ren nem utoljára ment fel oda. És azt is érezte, hogy amikor legközelebb elindul, ő sem marad majd idelent. A hegyoldalon eközben az öreg még mindig ugyanazon a helyen állt.

A nap már lebukott. A szél lassan mozgatta a fák lombjait, a völgyben pedig egymás után hunytak ki a fények. A falu egyre csendesebb lett, mintha az este lassan eltörölné a nap eseményeit.

Az öreg lehajolt, és felvett egy lehullott cseresznyeszirmot. A tenyerébe zárta. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, majd a falu felé nézett. Tudta, hogy a fiú ma még nem értett semmit abból, ami történt vele. Talán nem is kellett. Az első találkozásnak nem az volt a dolga, hogy válaszokat adjon.

Az öreg elmosolyodott.

– Az első lépés mindig a legkisebbnek tűnik – mondta halkan. – Pedig azon múlik az egész utunk.

A szél végigsöpört a hegyoldalon, és magával vitte a szirmot. Az öreg még néhány pillanatig mozdulatlanul állt. Aztán elindult a templom felé. A völgy lassan elsötétült körülötte.

II. fejezet – Az öreg Mester

A sötétség lassan ereszkedett rá a völgyre.

A házak ablakában egymás után gyúltak ki az olajmécsesek, a papírfalakon át kiszűrődő meleg fény pedig úgy derengett, mintha a falu apró csillagokat gyújtott volna a földre. A hegy fölött még néhány pillanatig narancsszínben izzott az ég alja, aztán a színek fokozatosan elhalványultak, és az este birtokba vette a fákat, a patakot, a rizsföldek szélét.

Az öreg lassan haladt felfelé a templomhoz vezető ösvényen. Az út keskeny volt, és régóta senki sem gondozta igazán. A kövek közül moha nőtt elő, a bambuszok lehajló ágai időnként teljesen eltakarták az ösvényt, de az öreg úgy haladt közöttük, mintha minden hajlatot és minden gyökeret név szerint ismerne.

A templom nem volt nagy. Régen bizonyára több szerzetes is lakhatott benne, de az idő lassan leválasztotta róla mindazt, amire már nem volt szükség. A külső falakon itt-ott megrepedezett a vakolat, a tető egyik sarkán új zsindelyek váltották a régieket, az udvar köveit pedig moha fedte.

Az öreg soha nem érezte szükségét annak, hogy mindent kijavítson, ami az idő múlásával megváltozott. Mielőtt belépett volna, megállt a kapunál. Egy kis kőlámpás állt ott, amelyben esténként mécses égett. Most nem gyújtotta meg. A hold elég fényt adott.

Az udvar túlsó végében egy öreg juhar állt. Vastag törzse ferdén nőtt az ég felé, egyik ága évekkel korábban letört egy viharban, de a fa attól még tovább élt. Tavasszal kizöldült, ősszel vörös leveleket hullajtott, és minden évben egy kicsit másképp nézett ki.

Az öreg végigsimított a kérgén.
– Jó estét – mondta halkan.

A fa természetesen nem felelt. Az öreg mégis egy pillanatig ott maradt mellette, mielőtt belépett volna a templom udvarára.

Ren egész éjjel nyugtalanul aludt.

Álmában újra az erdőben járt. Nem ugyanabban, amelyben előző nap eltévedt. Ez az erdő végtelen volt. A fák között nem látszott az ég, a földet vastag köd borította, és akármerre indult, mindig ugyanahhoz a kidőlt fához jutott vissza.

Aztán egyszer csak meghallotta az öreg hangját.
– Ugyanoda akarsz visszajutni, ahonnan elindultál?

Ren megfordult. Senki sem állt mögötte. A hang mégis egészen közelről szólt.

A fiú hirtelen felriadt.

A szobában még félhomály volt. A papírablakon keresztül szürkés fény szűrődött be, a kakasok még nem kezdtek kukorékolni, de a ház már ébredezett. Az anyja a konyhában rakta a tüzet, az udvar felől pedig halk favágás hallatszott. Ren a mennyezetet nézte. A szíve még mindig gyorsan vert. Nem tudta eldönteni, hogy valóban álmot látott-e, vagy csak a tegnapi nap maradt benne tovább, mint kellett volna. Az öreg arca újra megjelent előtte, aztán a hegyoldal, a cseresznyefák és a völgy, amelyet tegnap olyan megkönnyebbüléssel pillantott meg. Végül felült.

– Már ébren vagy? – szólt be az anyja.
– Igen.
– Beteg lettél?
– Nem.
– Akkor miért nem rohansz ki, mint minden reggel?
Ren elmosolyodott.
– Még gondolkodom rajta.
Az asszony nevetett.
– Na, abból vagy valami nagyon jó lesz, vagy valami nagyon rossz.

Ren felöltözött, majd kilépett a házból.

A reggeli levegő csípős volt. A harmat ezüstösen csillogott a fűszálakon, a patak fölött vékony ködfátyol lebegett. A falu ilyenkor még nem volt hangos. Az emberek nem siettek, a házakból lassan szivárgott ki a reggel illata, és mindenki úgy kezdte a napot, mintha pontosan tudná, mi vár rá.

Ren a szomszéd háza előtt megpillantotta Ito urat. Az öreg minden reggel ugyanarra a kis sámlira ült ki, ugyanazzal a kopott bögrével a kezében. A faluban senki sem tudta biztosan, mit iszik benne. Egyesek szerint teát. Mások szerint csak meleg vizet. Ren egyszer már megkérdezte tőle. Most is odament hozzá.
– Jó reggelt!
– Az attól függ.
– Mitől?
– Attól, hogy mit kezdesz vele.
Ren felsóhajtott.
– Maga ismeri azt az öreg mestert a hegyen?
Ito felvonta a szemöldökét.
– Melyiket?
– Hány öreg mester van a hegyen?
– Ahány történetet mesélnek róla.

Ren már éppen válaszolt volna, amikor az öreg halkan felnevetett.

– Igen, ismerem.
– Mióta?
– Régebb óta, mint amióta te megszülettél.
– Milyen ember?

Ito sokáig nem szólt. Aztán lassan kortyolt egyet a bögréből.

– Egyszer kölcsönkérte a kapámat.
– És?
– Két nap múlva visszahozta.

– Ennyi?
– Nem.
– Hanem?
– Élesebben kaptam vissza, mint amikor odaadtam.

Ren akaratlanul is elnevette magát.

– Ez aztán sokat elmond róla.
– Többet, mint hinnéd.

A fiú még mindig mosolygott, amikor továbbindult a főtér felé.

A falu ekkorra már teljesen felébredt. A pék udvarából friss rizskenyér illata szállt az utcára, a kovács műhelyében megcsendült az első kalapácsütés, a kútnál három asszony beszélgetett, miközben egyikük továbbra is a vizet húzta. A főtéren néhány gyerek fakarddal hadonászott, és olyan komolyan vették a játékot, mintha valóban birodalmak sorsa múlna rajta.

– Ren!

A fiú megfordult. Aiko állt a patak hídján. Kosarat tartott a kezében.

– Te ilyen korán már dolgozol? – kérdezte Ren.
– Én igen.
– Én meg csak azon gondolkodom, ma mi legyen.
– Az látszik.
– Honnan?
– Még nem csináltál semmi bajt.

Ren felnevetett.

– Te most gúnyolódsz?
– Csak egy megjegyzés.

A fiú mellé lépett, majd tovább kérdezte.

– Hová mész?
– A malomba.
– Elkísérhetlek?
– Ha nem zavarod össze a molnárt.
– Én?
– Legutóbb megkérdezted tőle, hogy a lisztet hogyan rakják bele a rizsbe.
– Az jogos kérdés volt.
– Nem volt az.
– Miért?
– Mert a rizsből lesz a liszt.

Ren elhallgatott.
– Jó… erre nem emlékeztem.

Aiko elmosolyodott. Nem hangosan nevetett, csak annyira, hogy Ren érezze, nem kineveti, hanem vele nevet.

Együtt indultak tovább a keskeny utcán. A reggeli nap ekkor már áttört a hegy fölött, aranyszínűre festve a házak tetejét. Az emberek köszöntek egymásnak, a gyerekek futkároztak, valaki fuvolázni kezdett a tér túlsó végében.

Ren hirtelen megállt.
– Aiko.
– Igen?
– Te hiszel abban, hogy vannak olyan emberek… – kereste a megfelelő szót. – …akik valahogy mások?

Aiko nem válaszolt rögtön. A patakot nézte.
– Igen.
– És szerinted a Mester ilyen?

A lány egy lehullott cseresznyeszirmot figyelt, amely lassan sodródott lefelé a vízen.

– Szerintem… ő más lehet.
– Más?
– Igen. Mi nem értjük még azt, amit ő már régen megtanult.

Ren erre nem tudott mit mondani. Csak ugyanabba az irányba nézett, amerre Aiko.

A szirom lassan eltűnt a híd alatt.

Valahol a hegy fölött pedig ugyanabban a pillanatban egy magányos harang kondult meg. Ren önkéntelenül felkapta a fejét. Nem tudta megmagyarázni, miért, de biztos volt benne, hogy a hang a templom felől érkezett.

A harang nem szólt erősen, mégis messzire ért. Nem úgy terült szét a völgyben, mint a kovács kalapácsának csengése, amely pattogva verődött vissza a házak faláról, hanem lassan és mélyen, mintha előbb a hegy gyomrában született volna meg, és csak utána engedték volna ki a reggeli levegőbe.A főtéren néhányan felnéztek. Ito megállította a bögréjét félúton a szája előtt. Ren a híd korlátjára könyökölt.

– Ez ő volt?
Aiko a hegy felé nézett.
– Ki más lenne?
– Lehet, hogy a szél.
– A szél ritkán kongat harangot.
– Nem tudhatod biztosan.
Aiko oldalra pillantott.

– Néha tényleg nehéz eldönteni, hogy viccelsz vagy komolyan beszélsz.
Ren kihúzta magát.
– Ezt sértésnek szántad?
– Dehogy.
– Te túl sokat gúnyolódsz.
– Valakinek kell.

Ren válaszolt volna, de a harang másodszor is megszólalt. Ezúttal hosszabban.

A hang végigcsúszott a patak fölött, átbújt a cseresznyefák ágai között, és megült a háztetőkön. Nem hívott senkit, és nem is figyelmeztetett semmire. Mégis volt benne valami, ami miatt az emberek egy pillanatra lassabban kezdtek mozogni.

Aiko megigazította a kosarat a karján.
– Mennem kell a malomba.

Ren nem mozdult.
– Én felmegyek.

A lány nem lepődött meg. Ez bosszantotta Rent. Szerette volna, ha legalább egyszer valaki meghökken azon, amit mond, mintha a döntései nagyobb súlyúak lennének, mint amilyenek általában voltak.

– Apád tud róla?
Ren elhúzta a száját.
– Még nem.
– Akkor nem felmész, hanem megszöksz megint.
– Nem szököm meg, csak nem jelentem be előre.
– Ez pontosan ugyanaz, csak rosszabbul hangzik, ha én mondom.

Ren a híd korlátját piszkálta.

– Tegnap nem válaszolt.
– Ki?
– A Mester. Megkérdeztem, hogy holnap is ott lesz-e. Azt mondta, ha keresem, lehet. Ha meg nem, akkor is.

Aiko bólintott.

– Ez elég egyértelmű.
Ren ránézett.
– Szerinted?
– Nem.
– Akkor miért mondod?
– Mert szerettem volna látni az arcodat.

Ren akaratlanul is elmosolyodott, aztán gyorsan elfordult, nehogy Aiko észrevegye. A lány természetesen észrevette, de nem szólt.

Elindultak a malom felé, mert Aiko nem engedte volna, hogy a kosárban lévő gabona helyett Ren kíváncsisága érjen oda előbb. A malom a falu alsó szélén állt, ott, ahol a patak kiszélesedett, és a víz elég erővel hajtotta a kereket. A faépület mindig nedves illatot árasztott: liszt, víz, öreg deszkák és a kövek között megbújó hűvös szag keveredett benne.

A molnár már nyakig lisztes volt.
– Aiko! – mordult fel, amikor meglátta őket. – Hoztad?
– Igen.
– És őt is hoztad?
Ren megsértődve nézett rá.
– Én nem gabona vagyok.

A molnár végigmérte.
– Hang alapján nem, az igaz. A gabona csendesebb.

Aiko letette a kosarat, és nagyon igyekezett nem nevetni.
– Csak elkísértem – mondta.
– Akkor kísérd innen kifelé magadat is, mielőtt megint megkérdezed, hogy a lisztet hogyan rakjuk a rizsbe.

Ren Aikóra nézett.

– Látod? Mindenki emlékszik rá.
– Mert különleges kérdés volt.
– Rossz értelemben.
– Nem mondtam, hogy jóban.

A molnár a kosár tartalmát vizsgálta, közben azonban a szeme sarkából mindkettejüket figyelte.
– Hallottátok a harangot? – kérdezte végül.

Aiko bólintott.

Ren túl gyorsan felelt.

– Igen.
– És most éppen azon gondolkodsz, hogy felmész a templomhoz.

Ren nyitva hagyta a száját.

– Honnan tudja ezt mindenki?
– Mert az arcod olyan, mint egy nyitott ajtó.
– Ez nem igaz.

Aiko halkan hozzátette:
– Inkább nyitott kapu.

Ren ránézett.

– Te most kinek az oldalán állsz?
– Annak, aki kevésbé ostoba.
– Akkor ma egyikünknek sem adsz igazat.

Aiko végre elnevette magát.

Ren ekkor megértette, hogy ez hiányzott neki tegnap óta. Nem maga a nevetés, hanem az az egyszerű, ismerős érzés, hogy a világ még mindig tartja a régi rendet. Aiko ugyanúgy megjegyzéseket tesz, a molnár ugyanúgy morog, a patak ugyanúgy hajtja a kereket. A tegnapi hegy, a sötét erdő, a félelem és az öreg különös mondatai mintha egy másik világból érkeztek volna.

Csak a harang hangja nem illett a helyére.

Amikor kiléptek a malomból, a nap már magasabbra emelkedett. A falu megtelt mozgással. Asszonyok vitték a mosnivalót a patakhoz, két férfi egy törött kocsikeréken vitatkozott, miközben mindketten ugyanazt akarták mondani, csak más szavakkal. A főtéren gyerekek fakardokkal gyakorlatoztak.

Ren mégis a hegyet nézte.

Aiko ezt persze észrevette.
– Nem bírod ki, igaz?
– Mit?
– Hogy ne menj fel.
Ren egy darabig hallgatott.
– Te nem vagy kíváncsi?
A lány lelassított mellette.
– De.
– Akkor?
– Attól még nem kell mindent azonnal megtenni, csak mert kíváncsi vagy rá.
Ren őszintén elgondolkodott.
– De akkor honnan tudja az ember, hogy mikor kell?

Aiko nem válaszolt azonnal. Átmentek a kis hídon, ahol a patak vize tisztán futott a kövek fölött. A tegnapi szirmok már eltűntek, de néhány újabb sodródott a felszínen.

– Szerintem akkor – mondta végül Aiko –, amikor már nem csak magad miatt mész.
Ren összeráncolta a homlokát.
– Ez nagyon úgy hangzott, mintha a Mester mondta volna.
– Köszönöm.
– Nem dicséretnek szántam.
– Tudom.

A fiú gúnyosan nézett rá, de Aiko arca nyugodt maradt.

A főtérre érve Ren megtorpant. Az apja a kovács műhelye előtt állt, és éppen egy deszkadarabot vizsgált a mesteremberrel. Rennek eszébe jutott az előző esti tekintete, az ölelése és az a pillanat, amikor a falu szélén meglátta őt.

Egy rendes fiú most hazamenne. Segítene a műhelyben. Megvárná, amíg az apja megengedi, hogy bárhová is menjen. Ren nagyon szerette volna rendes fiúnak érezni magát. Csak a lába közben már a templom felé vezető utcát kereste.

Aiko megállt mellette.
– Ha most elindulsz, apád észreveszi.
– Tudom.
– Ha nem szólsz neki, baj lesz.
– Tudom.
– Ha szólsz neki, lehet, hogy nem enged el.
Ren ránézett.
– Ez nem segít.
– Nem is mondtam, hogy segítek.
– Akkor mit csinálsz?
Aiko felnézett a hegyoldalra.

– Gondolkodom, hogy veled menjek-e.
Ren arca felderült.
– Tényleg?
– Most már kevésbé.

– Miért?
– Mert túl boldog lettél tőle.

A fiú elnevette magát, de a nevetés hamar elhalt benne, amikor meglátta, hogy az apja feléjük fordul. A férfi nem kiáltott, nem intett, csak nézte őket. Pontosabban Rent. Abban a tekintetben nem volt harag, és ez megint nehezebb volt, mint ha lett volna. Ren vett egy nagy levegőt.
– Szólok neki.

Aiko meglepetten nézett rá.

– Tényleg?
– Most miért nézel így?
– Mert néha váratlanul értelmes vagy.
– Már megint sértegetsz?
– Csak üdítő, hogy úgy tűnik, nem vagy mindig bolond.

Ren nem válaszolt, csak elindult az apja felé. Minden lépésnél azt érezte, hogy könnyebb lenne megfordulni, elszaladni a templom irányába, és majd később vállalni a következményeket. De valami visszatartotta. Talán a tegnapi félelem emléke. Talán az, ahogy az apja átölelte a falu szélén. Talán az öreg kérdése, amely még mindig ott bolyongott benne.
Az apja megvárta, amíg odaér.

– Jó reggelt – mondta Ren.
– Már volt.
– Tudom. Csak gondoltam, mondom még egyszer.

A kovács halkan felnevetett, és hirtelen nagyon fontos dolga akadt a műhely belsejében. Az apa lehajtotta a fejét, hogy jobban lássa a fiát.
– Mit szeretnél?
Ren a templom felé nézett, aztán vissza.
– Felmennék a Mesterhez.

Az apa arca nem változott. Ez rossz jel volt. Vagy jó. Rennél az apja arcának mozdulatlansága mindig annyi lehetőséget jelentett, hogy az ember inkább nem is akarta kitalálni.

– Miért?

Ren felkészült erre a kérdésre. Legalábbis azt hitte, de amikor ki kellett volna mondania, a válaszai mind gyerekesnek tűntek. Mert érdekel. Mert furcsa. Mert tudta a nevem. Mert harangoztak. Mert valami hív. Ezek közül egyik sem hangzott úgy, hogy egy apa elengedje a fiát egy nappal azután, hogy eltévedt a hegyen. Végül csak ennyit mondott:
– Mert tegnap hazakísért.
Az apja sokáig nézte.
– És?
– És nem köszöntem meg rendesen.
Ez igaz volt.

Nem ez volt az egész igazság.
De igaz volt.
Az apa tekintete enyhült egy kicsit.

A főtéren közben tovább zajlott az élet. Egy tyúk kiszabadult valahonnan, és nagy méltósággal átvonult két gyerek játékháborúján, teljesen felborítva az ütközet menetét.

Aiko a hídnál állt, és úgy tett, mintha nem figyelné őket, ami azt jelentette, hogy mindent hallott.
– Egyedül nem mész – mondta végül az apa.
Ren szíve megugrott.
– Akkor Aikóval?

Az apa Aikóra nézett.
A lány ekkor már nem tehetett úgy, mintha nem lenne része a beszélgetésnek. Közelebb jött, és kissé meghajolt.
– Elkísérem.
– Tudsz vigyázni rá? – kérdezte az apa.
Ren felháborodott.
– Én is itt vagyok.

Az apja nem nézett rá.

Aiko komolyan bólintott.
– Amennyire lehet.
– Ez mit jelent?
– Hogy ha nagyon ostoba dolgot csinál, szólok valakinek.

Az apa bizakodva nézett.
– Ez már több, mint amit reméltem.
– Hahó! Én is itt vagyok – mondta Ren.

Most már az apja is elmosolyodott, de csak alig.
– Pont emiatt aggódom.

A fiú sértődötten összefonta a karját, de belül olyan megkönnyebbülés futott végig rajta, hogy alig bírta visszatartani a vigyorát.
– Naplemente előtt visszaértek – mondta az apa.
– Visszaérünk.
– Nem tértek le az ösvényről.
– Nem térünk.
– Nem indultok be az erdőbe.
Ren egy pillanatra elhallgatott.
Az apa szeme összeszűkült.
– Ren!
– Nem indulunk be az erdőbe.
– És ha a Mester nincs ott, visszajöttök.
– Visszajövünk.

Az apja bólintott, majd a kezét Ren vállára tette.
– Nem az a baj, hogy keresel valamit.
Ren felnézett rá.

– Hanem?
– Hogy néha elfelejted, kik várnak vissza.

A mondat csendben maradt közöttük.

Nem volt benne szemrehányás, mégis betalált. Ren bólintott. Nem tudott volna erre semmi okosat mondani, és kivételesen nem is próbált. Néhány perccel később már ketten haladtak a templom felé vezető úton. A falu lassan mögöttük maradt, de nem tűnt el azonnal. A házak hangjai még sokáig elkísérték őket: a kalapács csengése, az asszonyok beszéde, a gyerekek kiabálása, a patak csobogása. Ahogy emelkedni kezdett az út, ezek a hangok lassan összefolytak, és egyre távolibbnak tűntek.

Az ösvény eleinte széles volt. Kétoldalt cseresznyefák álltak, alattuk lehullott szirmok és száraz levelek keveredtek. A nap átszűrődött az ágak között, és foltokban világította meg a földet.

Aiko csendesen ment Ren mellett.

Ren persze nem bírta sokáig.

– Szerinted mit csinál egész nap?
– Ki?
– A Mester.
– Gondolom, él.
– Ez nem rendes válasz.
– De.
– Te is kezded.
– Mit?
– Hogy úgy válaszolsz, mint ő.
Aiko elmosolyodott.
– Lehet, hogy ragályos.
– Remek. Akkor mire odaérünk, már egyikőtöktől sem tudok majd meg semmit.
– Eddig sem tudtál sokat.
– Sértegetsz?
– Ezúttal igen.

Ren nevetése felszállt a fák közé, és néhány madár riadtan arrébb rebbent.
Aztán Aiko arca komolyabb lett.
– Féltél tegnap? – kérdezte halkan.

Ren lassított.

A kérdés nem úgy érkezett, mint a felnőttek kérdései. Nem volt benne számonkérés. Aiko nem azt akarta hallani, hogy igen. Egyszerűen tudni akarta.

Ren egy darabig rugdosott maga előtt egy kavicsot.
– Igen.
– Nagyon?
– Először nem.
– Aztán?
– Aztán az erdő nagyobb lett.

Aiko ránézett. Ren vállat vont.
– Nem tudom jobban elmondani. Reggel még olyan volt, mintha én mennék be az erdőbe. Délután már olyan, mintha az erdő tartana bent engem.

Az ösvény egyik kanyarulatánál megálltak egy pillanatra. Lent, a fák között látszott a falu. Innen már kisebbnek tűnt, de nem játékszernek, mint Rennek az előző reggelen. Inkább törékenynek.

– Én láttalak elindulni – mondta Aiko.
Ren ránézett.
– Az könnyen lehet.
– Utánad akartam menni.
– Miért nem jöttél?
Aiko a völgyet nézte.
– Mert azt hittem, csak bizonyítani akarsz valamit.
– És?
– Aki bizonyítani akar, az ritkán hallgat másra.

Ren szívesen tiltakozott volna, de nem tudott. Tegnap reggel valóban nem hallgatott volna senkire. Még Aikóra sem. Főleg Aikóra nem, mert ő valószínűleg pont azt mondta volna, amit Ren nem akart hallani.
– Legközelebb szólj – mondta végül.

Aiko felé fordult.
– Hogy ne menj?
– Nem. Hogy te is jönnél.

A lány meglepődött, aztán nagyon lassan elmosolyodott.
– Ez elég rossz ötlet.
– Tudom.
– De legalább nem egyedül teszek rosszat.
– Pontosan.

Az út egyre csendesebb lett körülöttük. Nem félelmetes volt, inkább figyelmes. A bambuszok között hűvösebb lett a levegő, a talaj nedvesebb, és a köveken apró csigák húztak nyálkás nyomot. Aiko ügyesen kerülte őket.

– Nézz a lábad elé – mondta.
– Nézek.
– Nem oda.
– Hány helyre lehet egyszerre nézni?
– Kevesebbre, mint ahová te próbálsz.

Ren ezúttal nem válaszolt. Talán, mert igaza volt. Talán, mert ekkor már meglátta a templom kapuját a fák között.

Nem volt nagy kapu. Két öreg faoszlop tartotta a kopott keresztgerendát, amelyen valaha élénk festés lehetett, de az idő és az esők már csak halvány nyomokat hagytak rajta. A kapu mögött kőlépcsők vezettek felfelé, egyik-másik megrepedt, a repedésekből fű nőtt.

Az udvaron csend volt. És ott állt a Mester.

Nem a kapuban. Nem a lépcső tetején, mintha várta volna őket. Hanem a templom oldalánál, egy nagy dézsával a lába mellett, és éppen vizet öntött egy fiatal fára. Ren megállt.

Valamiért egészen másképp képzelte el. Talán azt várta, hogy az öreg a harang alatt ül majd, vagy meditál, vagy valami olyasmit csinál, amitől az ember azonnal úgy érzi, hogy valami bölcsesség közelébe került.

Ehelyett csak locsolt.

Aiko halkan megszólalt:
– Úgy tűnik, éli a napját.
Ren gúnyos pillantást vetett a lányra.
– Ezt most direkt mondtad.
– Igen.

A Mester ekkor feléjük fordult.

Nem lepődött meg. Nem kérdezte, hogyan találtak ide. Csak letette a dézsát, megtörölte a kezét a ruhája szélében, és mintha teljesen természetes lenne, hogy két gyerek áll a templom udvarának szélén egy harangszó után, így szólt:

– Késtetek.
Ren szeme elkerekedett.
– Nem is hívott minket.
Az öreg elmosolyodott.
– Akkor miért jöttetek?

Rennek erre természetesen volt válasza. Legalábbis egészen addig azt hitte, amíg ki nem kellett volna mondania.

Ott állt a templom udvarának szélén, mögötte a lefelé kanyargó ösvénnyel, előtte az öreg mesterrel, aki olyan nyugodtan nézte őket, mintha nem is kérdezett volna semmi különöset.

A reggeli harangszó emléke még mindig ott lebegett Ren mellkasában. Végül a legegyszerűbbet választotta.

– Meg akartam köszönni.
– Mit?
– Hogy hazakísért.
– Én csak lefelé mentem.
– De én is arra mentem.
– Akkor szerencséd volt.

Aiko köhintett egyet.

– Ez nem így történt – mondta Ren.
– Nem?
– Maga talált rám.
– Te is ott voltál.
– De én eltévedtem.

– Ez igaz.
– És maga segített.

Az öreg ekkor letette a kis fa merítő edényt, amellyel a facsemetét locsolta. A víz lassan sötét foltot hagyott a földön, és beszivárgott a gyökerek közé.
– Akkor elfogadom a köszönetet – mondta.

Ren várt.
– Ennyi?
– Mit szeretnél még?
– Nem tudom. Valamit.
Az öreg egy pillanatig nézte.
– A köszönet néha akkor a legtisztább, ha nem rakunk rá túl sok díszt.
Ren oldalra nézett Aikóra.
– Ez már megint olyan mondat volt.
– Milyen?
– Amitől az ember úgy érzi, mintha értenie kellene, pedig nem biztos benne.
Aiko elmosolyodott.
– Én értettem.
– Persze, mert te már reggel is furcsán beszéltél.

A Mester mintha jól szórakozott volna rajtuk, de nem nevetett hangosan. Csak visszafordult a fához, és megigazított körülötte néhány kavicsot.
– Ha már itt vagytok – mondta –, segíthettek.
Ren arca felderült.
– Miben?
– Gyomlálni kell.

A fiú lelkesedése azonnal megbicsaklott.

– Gyomlálni?
– Igen.
– Azt hittem, valami… fontosabb dologban.

A Mester körbenézett az udvaron, ahol a kőlapok között vékony fűszálak, apró gazok és makacs gyökerek kapaszkodtak elő a résekből.
– Szerintem ezek elég fontosnak tartják magukat.

Aiko letette a kosarát a kapu melletti kőre.

– Hol kezdjük?

Ren kérdő tekintettel Aikóra nézett.

– Te most komolyan csak így elfogadod?
– Igen.
– Nem akarod előbb megkérdezni, miért?
– Ha gyomlálás közben nem derül ki, akkor utána megkérdezheted.
– És ha addigra elfelejtem?
– Akkor nem lehetett fontos.

Ren a Mesterre nézett, de az öreg már elindult a templom oldalánál álló kis fáskamra felé.

Így hát Ren is leguggolt.

A templom udvara közelről egészen más volt, mint a kapuból nézve. Onnan csak öregnek és elhagyatottnak tűnt, egy helynek, amelynek a csendje valamiféle titkot ígér. Közelről azonban látszott, hogy nem elhanyagolt, csak nem küzd az idő ellen.

A kövek között ott maradhatott a moha, ahol nem zavarta a járást. A falon felfutó repedéseket nem tapasztották be mindenáron, ha nem ártottak az épületnek. A tető új zsindelyei mellett ott sötétlettek a régi darabok.

Aiko csendben dolgozott. Nem kapkodott, nem tépte ki a gazt a földből, hanem előbb megkereste, hol kapaszkodik, aztán úgy húzta ki, hogy a gyökere se maradjon a földben.

Ren eleinte gyorsabban haladt nála, legalábbis első látásra. Néhány perc alatt egész kis kupacot gyűjtött maga mellé, de amikor a Mester visszatért, és felvett egyet közülük, a gyökerének a fele hiányzott.

– Ez visszanő – mondta.
– Makacs.
– Nem. Csak nem végeztél vele.

Ren a kőlapokra nézett.
– Egy gazról beszélünk.
– Tudom.
– Maga nagyon komolyan vesz mindent.
– Nem mindent.
– Mit nem?
A Mester elgondolkodva nézett rá.
– Például azt, amikor valaki azt hiszi, hogy gyorsan dolgozik.
Aiko lehajtotta a fejét, de a válla megremegett.
Ren sértődötten húzta ki a következő gazt, ezúttal lassabban. A gyökér hosszabb volt, mint gondolta, vékony, fehér szálak ágaztak le róla, és amikor végre teljes egészében kijött a földből, furcsán elégedett lett.
Felmutatta.
– Ez már jó?
A Mester odanézett.
– A gaznak kevésbé.

Aiko most már tényleg nevetett.

Nem nagy dolog történt. Nem volt újabb harangszó, nem villant fel titkos jel a kőlapokon, nem nyílt meg előttük valamilyen rejtett kapu. Egyszerűen csak hárman gyomláltak egy régi templom udvarán.

A nap lassan feljebb emelkedett, a bambuszok árnyéka rövidült, a dézsa vizén apró fényfoltok remegtek.

Ren pedig lassan megnyugodott.

Azt hitte, választ talál majd. Ehelyett munkát kapott. És bosszantó módon ez sem volt teljesen rossz számára. Dél felé a Mester teát főzött. Nem bent a templomban, hanem az udvar szélén álló kis tűzhelyen, amely három kormos kőből és egy öreg vasrácsból állt.

Ren beleszagolt a száraz levelekbe.
– Ennek olyan illata van, mint amikor Ito bácsi szandálja megázik.

Aiko elkerekedett szemmel nézett rá.

– Te megszagoltad Ito bácsi szandálját?
– Nem direkt.

A Mester nyugodtan a vízbe szórta a leveleket.

– A tea nem mindig az orrnak készül.
– Hanem?
– A szellemednek.
– Az orrom is a szellemem része.
– Akkor majd ő is tanul valamit.

A tea valóban furcsa volt. Kesernyés, füstös íze volt, amitől Ren arca az első kortynál azonnal összerándult.

– Finom? – kérdezte Aikótól.
Aiko letette a csészét.
– Érdekes.
– Ez azt jelenti, hogy nem.
– Ez azt jelenti, hogy nem vagyok olyan udvariatlan, mint te.

Ren a Mester felé fordult.
– Maga szerint finom?

Az öreg ivott egy kortyot.
– Régen rosszabb volt.
– Ez nem válasz.
– De biztató.

A templom udvarára lassú délutáni csend telepedett meg. Lent a faluban ilyenkor a legtöbben pihentek egy keveset a délelőtti munka után. A hegyen azonban más volt a dél. Nem állt meg az élet, csak halkabb lett.

Aiko a templom kapuját nézte.
– Egyedül él itt?
A kérdés egyszerű volt, mégis volt benne valami óvatos tisztelet.
A Mester a csészéjét forgatta a kezében.
– Többnyire.
– Nem magányos?
Ren azt hitte, az öreg majd megint olyan választ ad, amitől neki fájni kezd a feje.
A Mester azonban most sokáig hallgatott.
– Néha igen – mondta végül.
Ren meglepődött.

Nem az zavarta, hogy az öreg magányos lehet, hanem az, hogy ilyen egyszerűen kimondta. A felnőttek ritkán mondtak ilyesmit gyerekek előtt. Vagy ha mondtak is, gyorsan hozzátették, hogy nincs semmi baj, ne aggódj, majd elmúlik.

A Mester nem tett hozzá semmit.
– És akkor mit csinál? – kérdezte Ren.
– Fát vágok.
Ren várt.
– Ennyi?
– Van, amikor vizet hordok.

Aiko elmosolyodott.

Ren lassan kezdte megszokni, hogy az öreg mondatai néha úgy érkeznek, mint a kavicsok a patakban: egyszerűnek tűnnek, amíg az ember közelebbről meg nem nézi őket.

Délután a Mester körbevezette őket a templom körül. Nem nagy ünnepélyességgel, nem úgy, mintha valami szent hely titkait mutatná meg, inkább úgy, ahogy az ember megmutatja a házát azoknak, akikről sejti, hogy még visszatérnek.

A főcsarnokban kevés dolog volt. Egy alacsony oltár, néhány régi tekercs, egy füstölőtartó, amelyben hamu pihent, és egy repedt fatál. A padló tiszta volt, de nem makulátlan. Az egyik sarokban egy vödör állt, mert eső után a tető néha beázott.

Ren azonnal észrevette.

– A templom beázik?
– Csak amikor esik.
Aiko gyorsan elfordult, de nem elég gyorsan.

A fiú azonban most nem hagyta magát eltéríteni.
– Nem kellene megjavítani?
– De.
– Akkor miért nem javította meg?

Az öreg felnézett a mennyezetre.
– Mert eddig mindig csak akkor jutott eszembe, amikor esett.

Ren elismerően bólintott.

– Ez velem is előfordul.
– Tudom.
– Honnan?
– Tegnap a hegyen is akkor jutott eszedbe hazamenni, amikor már eltévedtél.

Aiko nevetése visszhangot vetett a csarnokban.

Ren megpróbált sértődöttnek látszani, de nem sikerült teljesen.

A csarnok mögött kis kert húzódott. Nem olyan kert, amilyet a faluban gondoztak. Nem voltak benne egyenes sorok, nem álltak szépen karózott növények. Inkább olyan volt, mintha az erdő és az ember megegyeztek volna, hogy itt egyikük sem uralkodik teljesen.

Gyógynövények nőttek kövek között, egy kis ösvény kanyargott a bokrok között, és egy sekély medencében víz gyűlt össze, amelybe bambuszcsőből lassan csepegett a forrás.

Aiko azonnal a növényekhez lépett.

– Ez gyógyfű?
– Igen.
– Anyám ilyet szokott főzni köhögésre.
– Akkor bölcs asszony.
– Ezt megmondja neki is?
– Ha feljön.
– Nem fog.
– Akkor mondd meg te.

Ren közben egy kis tavacska mellé guggolt, és belenézett a vízbe. A saját arca nézett vissza rá, kissé torzan, mert a felszínt újra és újra megremegtette a csepegés.

Tegnap még másmilyennek látta volna magát.

Most csak egy fiú nézett vissza rá, akinek sáros volt a térde, földes a körme, és aki még mindig nem értette, miért hívta fel őket a harang.
– Miért harangozott? – kérdezte végül.

Aiko is felnézett.

A Mester a kert szélén állva válaszolt:
– Mert a harang régóta hallgatott.
– De minket hívott?
– Te jöttél.
– Ez megint homályos.
– Nem az.
– Akkor?
– A harang nem tudja, ki hallja meg.
– De maga igen?
– Nem mindig.

Ren homloka ráncba szaladt, Aiko azonban nem tűnt elégedetlennek. Inkább gondolkodónak.
– Akkor nem azért harangozott, hogy mi feljöjjünk.

A Mester ránézett.
– Talán nem.
– Hanem azért, hogy aki meghallja, eldöntse, van-e dolga vele.
Az öreg szeme sarkában apró mosoly jelent meg.
– Anyukád tényleg bölcs asszony lehet.
Ren Aikóra nézett.
– Ezt most te érted?
– Igen.

– Remek.
– Azt jelenti, hogy nem minden hívás parancs.

Ren elhallgatott.

Ez most nem tűnt olyan mondatnak, amelyet valaki azért mond, hogy okosnak hangozzon. Inkább olyasminek, amit a kert csendje, a harang emléke és a felfelé vezető út együtt segítettek megérteni.

Ren lassan leült a kis tó mellé.
A vízfelszín újra megremegett.
– Akkor mi?
– Lehetőség?
– Kérdés?
– Vagy csak hang?

A Mester nem válaszolt.

Nem is kellett.

A délután lassan megindult az este felé. A nap fénye melegebb lett, a bambuszok hosszabb árnyékot vetettek, és a templom udvarán újra megjelent az a különös, puha csend, amely nem volt üres. Vízcsepp, levélzizzenés, távoli madárkiáltás és a faluból felszálló tompa életmoraj töltötte meg.

Amikor indulniuk kellett, Ren meglepődött, milyen gyorsan eltelt a nap.

Úgy érezte, alig történt valami, gyomláltak, teát ittak, körbejárták a templomot, beszélgettek. Mégis olyan volt, mintha valami elmozdult volna benne. Nem tudta pontosan, de érezte.

A Mester a kapuig kísérte őket.

– Holnap is feljöhetünk? – kérdezte Ren, mielőtt meggondolhatta volna.

Aiko ránézett, de nem szólt.

Az öreg a fiú arcát figyelte.

– Miért?

Ren most már nem ijedt meg ettől a kérdéstől annyira, mint reggel.
– Mert még… nem tudom.
A Mester bólintott.
– Ez jobb válasz, mint amit tegnap adtál volna.
Ren kihúzta magát.
– Akkor igen?
– Ha a szüleitek engedik.
– És ha nem?
– Akkor tanuljátok meg, hogy az út néha otthon kezdődik.
Ren felsóhajtott.
– Tudtam, hogy lesz benne valami nehéz rész is.

Aiko mosolygott.

A Mester lehajolt, és felvett a földről egy apró, kiszáradt cseresznyeszirmot. A tenyerébe tette, ugyanúgy, ahogy előző este Ren látta tőle a hegyoldalban.

– A nehéz részek gyakran csak addig nehezek, amíg ki akarjuk kerülni őket.

Ren már nyitotta volna a száját, hogy megkérdezze, ez pontosan mit jelent, de aztán becsukta. Talán azért, mert fáradt volt. Talán azért, mert tudta, hogy a Mester úgysem magyarázná el rendesen.

Vagy talán azért, mert a nap folyamán először érezte úgy, hogy nem minden választ kell azonnal kihúzni a földből, mint egy makacs gazt.

Lefelé menet az ösvény sokkal rövidebbnek tűnt. A falu hangjai lassan közeledtek hozzájuk. Előbb csak a kovács utolsó kalapácsütései, aztán a kutak körüli beszélgetések, a vacsorára hívó asszonyok hangja, végül a gyerekeké, akik még alkonyatkor is úgy tettek, mintha a nap nem érhetne véget.

Aiko egy ideig csendben ment Ren mellett.

– Holnap tényleg vissza akarsz menni? – kérdezte végül.
– Igen.
– Gyomlálni?

Ren elgondolkodott.

– Remélem, nem csak azért.
– Pedig abban még sokat kell fejlődnöd.
– Te most mindig ezt fogod emlegetni?
– Nem.
– Akkor jó.
– De holnap még lehet.

Ren nevetése végiggurult az ösvényen.

Mire leértek a falu első házaihoz, az este már félig ráborult a völgyre.

Az apja a házuk előtt várta. Nem állt fenyegetően. Nem fonta össze a karját, nem nézett úgy, mint aki már előre tudja, hogy a fia bajt hozott haza. Csak ott volt. És Ren most először értette meg egészen, hogy ez mit jelent az, hogy valaki várta, hogy visszaérjen.

III. fejezet – A falu

A következő hetekben Ren és Aiko egyre gyakrabban jártak fel a hegyre. A falu lakói hamar megszokták, hogy Ren és Aiko szinte minden második nap eltűnnek néhány órára a hegy felé vezető ösvényen. Az első néhány alkalommal még mindenki kíváncsian kérdezgette őket. A pék a frissen sült kenyerek fölött hajolt át a pulton, a kovács munka közben letette a kalapácsát egy pillanatra, az asszonyok pedig a kútnál beszélgetve mindig ugyanazzal kezdték.

– Na, hová mentek már megint?
– Föl a templomhoz – felelte Ren minden alkalommal ugyanazzal a természetességgel.
– És mit csináltok odafent egész nap?
Erre már ritkábban tudott egyetlen mondattal válaszolni.
– Hát… ezt-azt.
– Mit jelent az, hogy ezt-azt?
Ren ilyenkor csak megvonta a vállát.
– Beszélgetünk. Dolgozunk. Teát iszunk. Meg… tanulunk.
– És mit tanultok?

A fiú néha úgy érezte, erre a kérdésre nehezebb válaszolni, mint bármelyik másikra. Az első napokban még próbálkozott.
– Például hogyan kell rendesen söpörni.
A kérdező ilyenkor rendszerint értetlenül pislogott.
– Csak ezért mentek fel a hegyre?
– Nem… meg másért is.
– Például?
– Hát…

És itt általában elfogyott minden szava.

Néhány hét elteltével azonban a kíváncsiság lassan elcsendesedett. Ahogy minden faluban, itt is akadtak dolgok, amelyek eleinte különösnek tűntek, később pedig annyira természetessé váltak, hogy már senki sem figyelt rájuk. Senki sem csodálkozott azon, hogy a hajnalt többnyire a madarak éneke köszönti. Senki sem lepődött meg azon, hogy a kovács minden reggel ugyanabban az időben emeli fel először a kalapácsát, vagy hogy a pék még napfelkelte előtt begyújtja a kemencét. Ren és Aiko útjai is ilyenekké váltak. Egyszerűen hozzátartoztak a falu ritmusához.

Az emberek megszokták.

A gyerekek azonban soha.

Amint Ren megjelent a főtéren, mindig akadt valaki, aki észrevette.

– Ott jön!
– A hegyi remete!
– Hé, Ren!

Egy fakard röppent a levegőbe, majd egy másik fiú is előkapta a sajátját, és már futottak is felé.

– Mit tanultál ma?
– Tudsz már úgy ülni, mint azok a szerzetesek?
– A Mester tényleg egész nap nem csinál semmit?
– Van odafent titkos alagút?
– Tudsz már varázsolni?

Ren megállt az utca közepén. Szándékosan kihúzta magát, összefonta a karját, és olyan komoly arcot vágott, hogy a kisebbek már előre vihogni kezdtek. Megköszörülte a torkát.

– A Mester nem szerzetes.
– Akkor mi?
– Hát… Mester.
– Az ugyanaz.
– Nem ugyanaz.
– Mi a különbség?

Ren magabiztos arca egy pillanat alatt bizonytalanná vált. Tényleg. Mi is volt a különbség? Eddig valahogy sosem jutott eszébe. Megvakarta a tarkóját.

– Hát…
– Igen?
– A szerzetes… szerzetes.
– És?

Ren kétségbeesetten próbált valami okosat találni. A Mester meg… Körülnézett, mintha a házak falára lenne felírva a válasz.

– …ő.

Néhány másodpercnyi csend után egyszerre tört ki a nevetés.

– Látod? Te sem tudod!
– Pedig azt hittem, már bölcs lettél!
– Akkor mégsem tanultál semmit!

Ren sértődött képet vágott.

– Nem kell mindent tudni.
– Azt hittem, azért jársz fel.
– Azért járok fel, mert…

Újra elakadt. Korábban ilyenkor biztosan kitalált volna valamit. Mondhatta volna, hogy titkos dolgokat tanul, hogy a Mester különleges harcművészetet ismer, vagy hogy egyszer majd mindenkit legyőz. Néhány héttel ezelőtt ez még jól is hangzott volna. Most azonban valamiért nem akart hazudni. Még akkor sem, ha ezzel kinevetik.

– Azért járok fel, mert…

Ekkor érkezett mellé Aiko. Lassan végignézett a kis csapaton. Nem volt benne szemrehányás, sem fölény. Csak ugyanaz a nyugodt tekintet, amelyet Ren egyre gyakrabban vett észre rajta azóta, hogy a hegyre jártak.

Aiko egy pillanatig csak nézte. Aztán megvonta a vállát.
– Talán azért, mert szeret ott lenni.

A gyerekek egyszerre elhallgattak. Mintha ilyen válaszra egyikük sem számított volna.

– Ennyi?
– Ennyi.
– Ezért jártok fel ilyen gyakran?
– Igen.

Az egyik fiú csalódottan felsóhajtott.
– Én azt hittem, titkos harcművészetet tanultok.
Ren ösztönösen rávágta:
– Lehet, hogy azt is.
Azonnal minden szem rászegeződött.
– Tényleg?

A fiú egy pillanatig élvezte a figyelmet. Érezte, ahogy visszatér hozzá az a régi érzés, amikor elég volt egy jól időzített mondat, és mindenki őt figyelte. Aztán eszébe jutott a Mester. Eszébe jutott, amikor azt mondta neki, hogy a fölösleges szavakból később fölösleges magyarázkodás lesz. Elmosolyodott.

– Nem.

Aiko finoman oldalba bökte.

– Egyszer megtanulhatnád, hogy nem muszáj minden kérdésre válaszolni.
– De akkor azt hiszik, nem tudok válaszolni.
– És?

Ren erre már nem felelt azonnal.

Régebben ez nagyon zavarta volna. Most azonban csak elmosolyodott. Talán először nem érezte szükségét annak, hogy mindenáron legyen válasza.

– Hát…

Elnevette magát.
– Lehet, hogy tényleg nem tudom a választ.
Aiko elégedetten biccentett.
– Ez már haladás.
Ren felhorkant.
– Mindenre ezt mondod mostanában.
– Mert sok mindenben haladsz.
– Például?
– Már ritkábban akarsz mindenkinél okosabbnak tűnni.
– Tényleg?

– Igen.
– Akkor mégiscsak tanulok valamit.
– Lassan.
– Az is valami.
– Az bizony.

Közben a főtér is megtelt élettel. A reggeli napfény ferdén sütött végig a zsindelytetőkön, az ereszek alól fecskék röppentek ki újra meg újra, mintha egész nap nem tudnának betelni a repüléssel. A pékségből friss kenyér illata áradt az utcára. Az emberek már messziről felismerték ezt az illatot. Volt benne valami megnyugtató, valami, ami azt sugallta, hogy a nap rendben indul.

A fazekas éppen sorban rakta ki az előző nap kiégetett tálakat és korsókat a műhely elé. Alacsony, zömök férfi volt, széles tenyerén még akkor is ott ült a finom agyagpor, amikor már befejezte a munkát. Minden darabot külön megforgatott a kezében, mielőtt letette volna. Nem azért, mert hibát keresett rajtuk, csak szeretett még egyszer rájuk nézni, mielőtt elengedte volna őket.

Két öreg már a go-tábla fölé hajolt.

– Mondom, hogy akkor ide tetted!
– Nem oda tettem.
– De oda.
– Rosszul emlékszel.
– Én?
– Igen.
– Huszonhárom éve ugyanazt a játszmát próbálod átírni.
– Huszonkettő.
– Huszonhárom.
– Huszonkettő.

Ren mosolyogva figyelte őket.

– Szerinted tényleg emlékeznek rá?
– Nem – felelte Aiko.
– Akkor miért vitatkoznak?
– Talán már nem is a játszmáról beszélnek.
– Hanem?
– Csak jólesik nekik együtt vitatkozni.

Mindkét öreg arcán megjelent egy apró mosoly, miközben tovább bizonygatták a saját igazukat. Nem látszott rajtuk harag. Csak valami régi megszokás, amely hosszú évek alatt annyira hozzátartozott az életükhöz, hogy talán már maga a vita is a barátságuk egyik formájává vált.

A kútnál asszonyok beszélgettek. Egyikük vizet húzott, a másik közben zöldséget mosott, a harmadik pedig úgy mesélt valamit, hogy közben egyszer sem hagyta abba a kötést a kezében. A tér túlsó végén a kovács tanítványa túl korán ütött rá az izzó vasra. A kalapács tompán csattant.

– Ne most! – mordult rá a kovács.
A fiú zavartan vakarta meg a fejét.
– Azt hittem…
– Pont ez a baj. Előbb figyelj, aztán gondolkozz.

Ren már messziről is hallotta a kovács mély sóhaját.

– Szegény – mondta halkan.
– Melyik? – kérdezte Aiko.
– Mindkettő.
Aiko felnevetett.
– Ebben igazad van.

A főtéren lassan mindenki visszatért a maga dolgához. A gyerekek közül néhányan még mindig Ren után néztek, hátha meggondolja magát, és elárul valami izgalmas titkot a hegyről, de amikor látták, hogy ezúttal sem lesz semmiféle rejtélyes történet, újra egymásnak estek fakardjaikkal. A koppanások és a hangos kiáltások hamar beleolvadtak a falu reggeli zajába.

Ren még egy pillanatig figyelte őket.

– Hiányzik? – kérdezte Aiko.
– Micsoda?
– Hogy velük játssz.
A fiú a vállát vonogatta.
– Néha.
– Csak néha?
– Jó… elég gyakran.
– Akkor miért nem maradsz itt egyszer?

Ren elmosolyodott.

– Mert játék közben már azon gondolkodnék, mit csinál éppen a Mester.

Aiko oldalra billentette a fejét.

– Régen biztos nem ezt válaszoltad volna.
– Régen azt mondtam volna, hogy inkább a kaland érdekel.
– És most?

Ren körbenézett a téren.

– Nem tudom… most már az is érdekel, hogy mit fogunk csinálni.

Ahogy továbbindultak, a reggeli élet egyre inkább kibontakozott körülöttük. A pékség ajtaja nyitva állt, odabentről friss kenyér és piruló tészta illata szállt ki az utcára. Egy kisfiú alig bírta el a két nagy veknit, melyekért az édesanyja küldte. Minden második lépésnél megigazította őket a karjában, nehogy leejtse.

Nem messze tőle a fazekas állt a műhely előtt. Egyenként törölgette az edényeiről a port, aztán elégedetten hátralépett, hogy megnézze őket. Az egyiket azonban rögtön vissza is vette.

– Annak mi baja? – kérdezte Ren.
A fazekas feléjük fordult.
– Semmi komoly.
Az ujjával végigsimított az edény szélén.
– Én tudom, hogy itt egy kicsit egyenetlen.

Ren közelebb lépett, de hiába nézte, nem látott semmit.

– Én nem veszem észre.
– Attól még ott van.

A férfi elmosolyodott, és bevitte az edényt a műhelybe.
– Majd a következő jobb lesz.

Ren néhány lépésen át hallgatott.

– Én simán kiraktam volna.
– Tudom – felelte Aiko.
– Ennyire látszik rajtam?
– Persze.
– Azért, mert nem vettem észre a hibát?
– Nem.
– Hanem?
– Mert ha te készítetted volna, már annak is örültél volna, hogy egyáltalán sikerült.

Ren felnevetett.
– Ebben lehet valami.

Mire a tér közepére értek, a két öreg már teljesen belefeledkezett a go-játszmába. Majd az egyikük hirtelen felnézett.

– Ti mit gondoltok?
Ren megállt.
– Miről?
– Ki emlékszik rosszul?

A fiú zavartan a táblára nézett.

– Fogalmam sincs.
– Akkor döntsétek el.

Aiko udvariasan meghajtotta a fejét.
– Ahhoz tudnunk kellene, hogyan állt a játszma.

A két öreg egyszerre nézett egymásra. Aztán egyszerre nevették el magukat.

– Látod? – mondta az egyik. – Már egyikünk sem tudja.
– Akkor miről vitatkoztok? – kérdezte Ren.
– Megszokásból.
– És ez jó?
– Egész addig, amíg egyikünk sem akar nyerni.

Ren értetlenül nézett rájuk. Az egyik öreg legyintett.

– Menjetek csak. Mire visszaértek a hegyről, valószínűleg még mindig itt leszünk.

– Ugyanebben a vitában?
– Nagy eséllyel.

Ahogy továbbindultak, Aiko halkan felnevetett.

– Szerintem igazat mondtak.
– Én is azt hiszem.
– És szerinted tényleg nem zavarja őket?

Ren hátranézett. Az öregek már megint a táblára hajoltak.
– Nem úgy néztek ki.

A kútnál az egyik kisgyerek majdnem beleesett a kútba, de az édesanyja finoman visszahúzta.

– Még beleesel.
– Nem esek.
– Minden gyerek ezt mondja.

Ren szájának sarkában apró mosoly jelent meg.

– Min nevetsz? – kérdezte Aiko.
– Tavaly engem is ugyanígy húzott vissza anyám.
– Bele akartál nézni?
– Bele.
– Miért?
– Azt hittem, lakik benne valami.
– És csalódtál?
– Kicsit.
– Mit vártál?
– Legalább egy sárkányt vagy valamit.
– Egy kútban?
– Akkoriban teljesen logikusnak tűnt.
– Most már nem?
– Most már csak egy nagy békával is beérném.

Mielőtt elhagyták volna a főteret, valaki lassú léptekkel közeledett feléjük. Az öreg Ito volt az. Ez önmagában nem lett volna különös, de ezúttal nem a megszokott bögréjét tartotta a kezében, hanem egy apró agyagcserepet. Benne egy alig tenyérnyi növény hajolt a reggeli napfény felé.

Ren halkan odasúgta Aikónak:

– Na tessék.
– Mi az?
– Fogadok, hogy most valami furcsát fog kérdezni.
– Nem fogadok.
– Miért?
– Mert ebben úgyis igazad lesz.

Ito bácsi odaért hozzájuk, mosolyogva biccentett.

– Jó reggelt!
– Jó reggelt! – felelték egyszerre.

Az öreg óvatosan felemelte a cserepet.

– Segítenétek valamiben?
– Persze – mondta Ren.
– Mit láttok?

A fiú gondolkodás nélkül rávágta:

– Egy növényt.
– Igen.
– Egy cserepet.
– Úgy van.
– Földet.

Ito továbbra is türelmesen várakozott. Ren elnevette magát.

– Ugye most jön az a rész, amikor rájövök, hogy rossz választ adtam, igaz?

Az öreg mosolya kiszélesedett.

– Nem. Rossz választ nem adtál.
– Akkor?
– Csak még nem mondtál el mindent, amit látnod kellene.

Ren újra közelebb hajolt. Ezúttal lassabban nézte meg a kis növényt. A levelei élénkzöldek voltak, a föld még nedvesnek látszott, a cserép oldalán pedig apró repedések futottak végig.

– Azt hiszem… ennyi.

Ito bácsi óvatosan letette a cserepet egy padra.

– Ugyanezt a magot két éve ültettem el.
Ren meglepetten nézett rá.
– Két éve?
– Igen.
– De hát alig nőtt meg.
– Az első évben nem sok látszott belőle.
– Miért?
– Mert először a föld alatt kezdett életre kelni.

Ren lehajolt, mintha át tudna látni a cserépen.

– Azt senki sem láthatta.
– Nem is kellett.
– Nem aggódott azon, hogy nem fog kihajtani?

Az öreg egy pillanatig a növényt nézte.
– Minden reggel megöntöztem. Ennyi volt a dolgom.

Ren egy szót sem szólt. Sokáig nézte a növényt, aztán bólintott.

Az öreg Ito sem tett hozzá semmit. Nem is kellett.

Az ösvény innentől már elhagyta a falu utolsó házait. A kerítések lassan eltűntek mögöttük, a földút keskenyebbé vált, két oldalán magas fű hullámzott a szélben. A hegy felől enyhe, hűvösebb levegő érkezett, amely magával hozta a nedves föld és a bambuszerdő jellegzetes illatát.

Az út elején egy idős asszony éppen az udvarát sepregette. Nem sietett. Ugyanazzal a nyugodt mozdulattal húzta végig a seprűt a földön, ahogy minden reggel.

Ren lelassított..

– Jó reggelt!
– Jó reggelt, gyermekeim.

Az asszony mosolyogva biccentett feléjük, de a seprést nem hagyta abba. Ren néhány lépés után halkan megszólalt.

– Emlékszel, egyszer megkérdeztem tőle, miért söpör minden nap?

Aiko bólintott.

– Azt mondta, ha nem söpör, a kert azt hiszi, elfelejtette.
– Akkor még kinevettem.
– Tudom.
– Most már valahogy máshogy látom.
– Mit?

Ren megvonta a vállát.
– Nem is tudom pontosan.
– Nem baj.

Egy darabig hallgatott, aztán folytatta.

– Csak… amikor feljövünk a Mesterhez, ő is minden reggel ugyanúgy meglocsolja a fákat, összesöpri az udvart, megigazítja a köveket. Régen azt hittem, csak azért csinálja, mert muszáj.
– Most már nem ezt gondolod?
– Nem.
– Hanem?

A fiú a szavait keresve forgatta a szemeit, majd mikor megtalálta a megfelelő választ folytatta.

– Inkább úgy… mintha beszélgetne velük.

Az ösvény lassan emelkedni kezdett. A napfény egyre ritkábban érte a földet, mert a fák lombjai összezárultak felettük. A bambuszok vékony szárai halkan össze-összekoccantak, amikor a szél végigsuhant rajtuk.

Ren lehajolt egy lehullott bambuszlevélért, és elkezdte két ujja között forgatni.

– Furcsa.
– Mi?
– Régen mindig rohantam ezen az úton.
– Tudom.
– Most meg azt veszem észre, hogy egyre lassabban megyek.
– Mert többet nézel ki a fejedből.
– Lehet.

Néhány lépéssel később egy mókus szaladt át előttük az ösvényen. Megállt egy fatörzs mellett, felkapott valamit a földről, aztán egyetlen ugrással eltűnt a lombok között.

Ren utána nézett.

– Ha ezt tavaly látom, biztos utánafutok.
– És most?
– Most kíváncsi vagyok, hová megy, de nem akarom megzavarni.

Aiko meglepődve nézett rá.

– Tényleg változol.
– Mindenki ezt mondja.
– Azért, mert igaz.

Ren elmosolyodott, de nem válaszolt.

Az út következő kanyarjánál már hallották a kis patak csobogását. Nem volt széles, mégis mindig ugyanazzal a tiszta hanggal futott végig a kövek között. A Mester egyszer azt mondta, hogy tavasszal sokkal hangosabb, nyár végére pedig megszelídül.

Ren lehajolt a vízhez, és megmosta a kezét. A víz hideg volt.

– Még mindig ilyen.
– Milyen?
– Hideg.
– Mit vártál?
– Hogy ennyi idő alatt felmelegszik.
– A patak nem emlékszik arra, hogy tegnap is itt jártál.

Ren felnevetett.
– Ez tetszett.

Átkeltek a lapos köveken, majd újra nekivágtak az emelkedőnek. Nem sokkal később a templom kapuja kibukkant a fák közül.

A két gyerek egyszerre lassított.

Valami más volt.

Az udvar közepén nem a Mester dolgozott. Egy ismeretlen férfi ült a kőpad mellett. Középkorú lehetett. Egyszerű vászonruhát viselt, amelyet hosszú út pora fedett. A saruja megkopott, a vállán

viselt batyu több helyen meg volt foltozva. A botja a falnak támasztva állt mellette. Nem tűnt sem gazdagnak, sem szegénynek. Csak olyannak, aki régóta úton van.

A Mester a tornác árnyékában egy régi bambuszkosarat javított. Olyan nyugodtan fűzte egymás közé az új szálakat, mintha egész nap csak erre az egy munkára készülődött volna.

– Jó reggelt! – köszönt Ren.
– Jó reggelt – felelte a Mester anélkül, hogy rögtön felnézett volna.

Csak néhány pillanattal később tette le a kosarat.

– Ma korábban érkeztetek.
Ren kihúzta magát.
– Igen.
Aiko furcsán nézett Renre.
– Kétszer is megálltunk.
– Az nem volt hosszú.
– A pataknál igen.
– Az csak egy kis pihenő volt.
– Meg a mókus.
– Arra is kíváncsi voltam.

A Mester halványan elmosolyodott.

– Akkor mégsem siettek annyira.
Ren egy pillanatra csendben maradt.
– Tényleg nem.

Csak ekkor nézett újra az idegenre.

– Ő egy vendég?
A Mester bólintott.
– Tegnap este érkezett.

Az idegen felállt, és tisztelettel meghajolt.

– Köszönöm a szállást.
– Szívesen – felelte az öreg.
– Ma továbbindulok.
– Jó utat.

A fiú kíváncsisága ezúttal is gyorsabb volt.
– Messzire megy?

A férfi rámosolygott.
– Még nem tudom.
– Akkor honnan tudja, merre indul?
– Reggel mindig csak a következő útszakaszt kell ismernem.

Ren ezen elgondolkodott, mégis megkérdezte.

– Nem fél, hogy eltéved?
A férfi halkan felnevetett.
– Előfordult már.
– És?
– Akkor másfelé mentem, mint kellett volna.

Nem úgy mondta, mintha bölcsességet akarna átadni. Egyszerűen csak válaszolt.

Rennek ez kedvére volt.

Az idegen felvette a batyuját, megigazította a vállán, majd ismét meghajolt.

– Köszönöm a teát is.
– Máskor is szívesen látlak.

A férfi még egyszer végignézett az udvaron, aztán elindult lefelé az ösvényen. Nem sietett. Néhány pillanattal később már csak a botjának halk koppanása hallatszott a fák közül. Aztán az is elhalt.

Ren még mindig arra nézett.

– Sok vendég jár ide?
– Nem – válaszolta a Mester.
– Akkor ő miért jött?

Az öreg letette a félkész kosarat.
– Megszomjazott.

Ren elnevette magát.

– Ennyit gyalogolt egy pohár teáért?
– Nem hiszem.
– Akkor?

A Mester felállt és így szólt. – Néha az ember csak addig tudja, miért indult el, amíg úton van. Amikor megérkezik, már valami másért marad.

Ren bólintott. Most nem próbált tovább kérdezősködni. Valahogy úgy érezte, ez a válasz önmagában is elég volt. A Mester az udvar közepe felé indult.

– Gyertek.

A facsemete mellett állt meg, amelyet már néhány nappal korábban is láttak az udvar közepén.

– Nézzétek meg.
Ren lehajolt.
– Nőtt.
– Miből látod?
– Tegnap még nem volt itt ez a kis levél.

A Mester is lehajolt.

– Jó szemed van.

Ren elégedetten húzta ki magát.

– Most már biztosan nőni fog.
– Reméljük.
– Miért reméljük?
– Mert attól, hogy eddig szépen fejlődött, holnap is gondoskodni kell róla.

Ren egyszerűen csak elővette a kis öntözőkannát, amelyet mindig ugyanott tartottak, megtöltötte vízzel, és óvatosan a fa tövéhez öntötte. A Mester figyelte. Nem javította ki. Nem szólt bele. Csak amikor Ren letette a kannát, akkor kacagott fel halkan.

– Ügyesebben csináltad, mint múlt héten.

A délelőtt gyorsan telt. Nem azért, mert különösen sok dolguk akadt, hanem mert minden feladat követte a másikat. Mire az egyik végére értek, már kezdődött a következő. Először vizet hordtak a patakról. A vödrök nem voltak nehezek, de a meredek ösvényen így is óvatosan kellett lépkedni. Ren egyszer majdnem kiborította az egyik vödröt, amikor egy kilógó gyökérben megbotlott.

– Majdnem, szerencsére megúsztam – nevetett.
– A víz kevésbé – jegyezte meg Aiko.

Amikor visszaértek, lesöpörték a tornácot, aztán összegyűjtötték a lehullott bambuszleveleket. A szél az udvar egyik sarkából a másikba hordta őket, mintha újra meg újra ugyanazt a játékot játszaná.

– Ennek sosem lesz vége – mondta Ren, miközben újabb kupacot húzott össze.
– Ma nem – felelte a Mester.
– Holnap megint lehullanak.
– Valószínűleg.
– Akkor minek söpörjük össze?

Az öreg letámasztotta a seprűt.
– Mert ma itt vannak.

Ren néhány másodpercig nézte a leveleket, aztán ismét munkához látott. Ezúttal nem vitatkozott.

Amikor az udvar rendezett lett, a Mester behozott egy régi vászonzsákot a raktárból. Az egyik sarka teljesen kiszakadt, több helyen a varrás is elengedett.

– Ezt már biztos kidobná mindenki – mondta Ren.
– Lehet.
– Maga nem?
– Előbb megnézem, menthető-e.

Leültek a tornácra. A Mester tűt fűzött, aztán megmutatta, hogyan kell úgy összehajtani a szakadt részt, hogy a varrás ne csak eltakarja a hibát, hanem tartást is adjon az anyagnak. Ren először túl szorosra húzta a cérnát. A vászon meggyűrődött.

– Lazábban.

Másodszor túl laza lett.
– Most egy kicsit erősebben.

Harmadszorra már egészen egyenes öltések futottak egymás mellett.
– Ez már jó – mondta a Mester.

Ren büszkén nézte a munkáját.

– Nem is olyan nehéz.
– Tíz perce még azt mondtad, hogy lehetetlen.
– Az régen volt.
– Tíz perce.
– Akkor is régen.

Mindannyian elmosolyodtak.

A zsák végül nem lett szép. A folt jól látszott rajta, a cérna sem futott mindenütt egyformán, de amikor Ren megemelte, érezte, hogy újra erős.

– Még sokáig használható lesz.
– Igen – bólintott a Mester.
– Maga tényleg semmit sem dob ki?
– De.
– Mit?
– Amit már nem lehet megjavítani.

Ren körbenézett a tornácon. A kosár, amelyet reggel javított a Mester, a falnak támasztva száradt. A régi locsolókanna nyele két helyen is meg volt erősítve. Az ajtófélfán régi javítás nyomai látszottak. A templom maga sem volt hibátlan. Volt néhány repedés a köveken, a tornác egyik oszlopa kissé megsötétedett az évektől, néhol a fa is megkopott.

Mégsem tűnt elhanyagoltnak. Éppen ellenkezőleg. Úgy nézett ki, mint egy hely, amelyre hosszú ideje vigyáznak.

Délutánra a nap magasra emelkedett. A levegő felmelegedett, de a bambuszerdő felől érkező szél kellemes hűvösséget hozott az udvarba. A Mester eltűnt néhány percre a házban, majd három csészével tért vissza. Ren már messziről felismerte a tea illatát.

– Remélem, most nem lesz olyan keserű.
– Kóstold meg.

Ren óvatosan beleivott. Meglepődött.
– Ez sokkal jobb.

A Mester nyugodtan megitta a saját teáját.

– Ugyanolyan.
– Nem.
– De.

Ren újra kortyolt. Valóban ismerős volt az íze. Nem tudta volna megmondani, miben más. Vagy talán tényleg nem volt más. Csak most már nem húzta össze tőle az arcát úgy, mint az első alkalommal.

– Lehet… hogy igaza van.

Aiko mosolyogva nézett rá.

– Emlékszel, az első napon majdnem kiköpted.
– Arra nem kell emlékezni.
– Pedig nagyon vicces volt.
– Neked.
– Nekem tényleg.

A Mester csendesen figyelte őket. Látszott rajta, hogy jól szórakozik, bár csak a szeme sarkában jelent meg egy apró csillanás. Mire kiitták a teát, a nap már lefelé indult az égen.

– Ideje mennetek – mondta az öreg.

Ren felállt, leporolta a ruháját, majd automatikusan a facsemetéhez lépett. Még egyszer megnézte az apró új levelet.

– Holnap is itt lesz?
– Valószínűleg.
– Akkor majd megnézem.
– Rendben.

Elköszöntek, majd elindultak lefelé a hegyről. A délutáni fény egészen más színű volt, mint reggel. A fák törzsei hosszú árnyékot vetettek az ösvényre, a bambuszok tetején aranyszínben csillant meg a nap. Egy darabig egyikük sem szólt. Csak a lépteik hallatszottak. Aztán Aiko törte meg a csendet.

– Szerinted miért jött fel az a vándor?
Ren elgondolkodott.
– Reggel még biztos azt mondtam volna, hogy valami fontos dolga volt.
– És most?
– Most inkább azt hiszem, egyszerűen meg akart pihenni.
– Ennyi?
– Igen.
– Nem kevés ez?

Ren megrázta a fejét.
– Nem hiszem.

Néhány lépés után hozzátette:
– Jó érzés volt ránézni.
– Kire?
– A vándorra.
– Miért?
– Nem sietett sehova.
Aiko bólintott.

– Én is ezt vettem észre.

Mire kiértek az erdőből, a falu fölött már vékony füstcsíkok emelkedtek a magasba. A házaknál készülődtek a vacsorára. Valahonnan főtt rizs illata szállt, máshonnan sült halé. A főtéren a gyerekek egy része már hazafelé futott, mert messziről hallották, hogy hívják őket. A kovács éppen becsukta a műhely ajtaját. A pék az utolsó kenyeret is kivette a kemencéből. A két öreg még mindig a go-tábla fölött ült.

Ren felnevetett.

– Tényleg nem mozdultak el.
– Megmondták.
– Vajon sikerült eldönteniük?
– Kétlem.

Hazafelé sétálva Ren lassabban nézett körül, mint régen. Már nemcsak a házakat látta. Ismerte, melyik kapunál üldögél délutánonként a fekete macska. Tudta, hogy a fazekas ilyenkorra mindig beviszi az edényeit, mert estére lehűl a levegő. Azt is észrevette, hogy a kútnál ilyenkor már kevesebben vannak, mert mindenki otthon készül az estére.

A falu ugyanaz volt, mint néhány héttel korábban. Mégis úgy érezte, mintha minden nap egy kicsit többet venne észre belőle.

Ugyanebben az időben, odafent a hegyen, a Mester kilépett a tornácra. Néhány pillanatig mozdulatlanul állt. A völgyben egymás után gyulladtak ki a mécsesek fényei. A távoli házak ablakaiból meleg, sárgás fény szűrődött ki, a füst lassan emelkedett a nyugodt esti levegőben.

Az öreg végignézett a falun. Arcára csendes elégedettség ült. Nem azért, mert úgy gondolta, hogy bármit is megtanított a két gyereknek azon a napon, hanem mert látta rajtuk, hogy egyre figyelmesebben járnak a világban. Ez pedig már nem rajta múlt.

A bambuszok fölött végigsuhant az esti szél. A fiatal facsemete apró levele finoman megrezdült. A templom udvarát pedig beborította az alkony csendje.

IV. fejezet – Az idegenek

A nyár eleje csendesen érkezett meg a völgybe.

Nem egyetlen forró nappal kezdődött, hanem apró változásokkal, amelyeket csak az vett észre, aki ugyanazt a tájat nézte minden reggel. A patak vize alacsonyabban folyt, mint tavasszal, a rétek füve sötétebb zölddé vált, a hegyoldalon nyíló vadvirágokat lassan felváltották a magasra nőtt füvek. A hajnalok még mindig hűvösek voltak, de mire a nap felért a hegygerinc fölé, a levegő megtelt a felmelegedő föld illatával.

A faluban mindenki tudta, hogy közeledik a Nyári Fények Ünnepe.

Nem volt ez különösebben nagy esemény más vidékekhez képest, de azoknak, akik ott éltek, az év egyik legkedvesebb napját jelentette. Ilyenkor a környező falvakból is érkeztek kereskedők, fazekasok, vándorzenészek és kézművesek. A főteret lampionok díszítették fel, este pedig apró mécseseket engedtek a patakra, hogy a víz vigye tovább a fényüket.

Ren már napok óta erről beszélt.

– Idén biztos lesz kardkovács is.
– Tavaly is ezt mondtad – felelte Aiko.
– És?
– Tavaly egyetlen kardkovács sem jött.
– Attól még idén jöhet.
– Tavaly is ezt mondtad.
Ren összehúzta a szemét.
– Te mindig cukkolni fogsz ilyenekkel?
– Nem.
– Akkor miért ismétled el mindig?
– Mert vicces vagy, amikor csalódott leszel.
– Ez gonoszság.
– Csak egy kicsit – kuncogott fel Aiko.

A főtéren már javában folyt a készülődés. A férfiak új cölöpöket vertek le a ponyvák számára, az asszonyok lampionokat készítettek vékony bambuszlécekből és festett papírból. A gyerekek természetesen inkább útban voltak, mintsem segítségükre lettek volna, de ezt senki sem rótta fel nekik túlságosan. Az ünnepekhez hozzátartozott a zsivaj is.

A kovács műhelyéből fémes csengés hallatszott.

– Gyere! – húzta meg Ren Aiko karját.
– Hová?
– Megnézzük.
– Már tegnap is megnézted.
– De ma biztos mást csinál.

A műhelyben valóban nagyobb volt a sürgés, mint máskor. A kovács új szerszámokat készített, a tanítványa izzó vasrudakat hordott egyik helyről a másikra, miközben igyekezett nem útban lenni.

– Jó reggelt! – köszönt Ren.
– Az neked – morogta a kovács, miközben egy vörösen izzó vasdarabot helyezett az üllőre.
– Készülnek az ünnepre?
– Nem. Kedvem támadt harminc szöget kovácsolni csak úgy.
Ren elvigyorodott.
– Akkor mégiscsak az ünnepre készül.
– Hát hogyne – morgott újra az öreg.

A kovács nagyot ütött a vasra. A szikrák apró csillagként pattantak szét a levegőben.

Ren minden alkalommal lenyűgözve nézte ezt. Sosem tudta megunni. Ahogy az izzó fém minden ütés után egy kicsit más alakot öltött, mindig arra emlékeztette, hogy a kovács valahogy előre látja, mi rejtőzik benne.

– Megfoghatom?
– Nem.
– És ha kihűlt?
– Akkor igen, de szeretem nézni, ahogy türelmetlenkedsz.

Aiko felnevetett.

– Látod? Nem csak én kacagok rajta, hogy milyen heves vagy.
Ren sértődést tettetett.
– Mindenki összefogott ellenem.
– Nem ellened – szólt a kovács. – Csak ismerünk…

Még maradtak kicsit, de mikor kiléptek a műhelyből, a nap már magasan járt.

Az egész falu nyüzsgött. A pék kemencéje előtt hosszú sor állt. Az öreg Ito egy létrán egyensúlyozva lampionokat akasztott a főtér fölé kifeszített kötelekre. A molnár két zsák lisztet cipelt egyszerre, és közben hangosan bizonygatta, hogy egy harmadikat is elbírna, ha nem lenne olyan bölcs, hogy ne akarja.

Ren végignézett a téren.

– Szerintem ilyenkor a legszebb a falu.
Aiko követte a tekintetét.
– Igen.
– Olyan…
Kereste a megfelelő szót.
– Mintha mindenki ugyanazért élne itt.
– Pedig mégsem.
– Tudom.
– Akkor?
– Harmóniában.

Aiko ránézett.

– Ezt most szépen mondtad.
– Ugye?
– El ne bízd magad.

Ren erre csak nevetett.

Aznap nem mentek fel a templomba.

A Mester előző nap maga mondta, hogy maradjanak a faluban.

– Miért? – kérdezte Ren.
– Mert az ünnepre nem a hegy készül.
– Hanem?
– Az emberek.
– És?
– Néha őket is érdemes figyelni.

Ezért most ott voltak, ahol mindenki más.

Ren segített a lampionok felakasztásában, bár az öreg Ito kétszer is utánanyúlt, amikor a fiú túl messzire hajolt a létrán.

– Leesel.
– Ugyan, öreg… én soha.
– Majd meglátod.
– Maga mindig ilyen biztató?
– Nem.
– Hát?
– Többnyire igazam van.

Aiko közben papírcsíkokat vágott a többi lánnyal. Időnként felnézett, és látta, hogy Ren megint valami olyasmit csinál, amit valószínűleg nem kellene. Ezúttal például ahelyett, hogy lefelé mászott volna a létrán, egyszerűen leugrott.

Az öreg Ito csak a fejét csóválta.
– Ép még az összes csontod? – kérdezte az öreg Ito.
Ren megmozgatta a karját.
– Igen.
– Kár.
– Mi?
– Hát… tanultál volna belőle.
A fiú felháborodva nézett rá.
– Maga ma mindenkit piszkál?
– Nem.
– Akkor csak engem?
– Persze. Vedd megtiszteltetésnek.

A főtéren délutánra már alig lehetett üres helyet találni. A ponyvák lassan megteltek áruval. A fazekasok mázas tálakat pakoltak ki, a kosárfonók frissen font kosarakat, a gyógynövényárusok kis vászonzacskókba kötött illatos leveleket.

Ren egyik standtól a másikig rohant.

– Nézd!
– Aiko!
– Gyere!
– Ezt láttad?

A lány nyugodtabb tempóban követte. Pontosan tudta, hogy ha most nem is ér utol mindent, Ren öt perc múlva úgyis visszaszalad ugyanoda. És valóban így történt.

Amikor a fiú harmadszor is ugyanahhoz a késeshez rohant vissza, Aiko már messziről mosolyogva figyelte.

– Még mindig ugyanazok a kések – jegyezte meg.
– Tudom.
– Akkor?
– Csak megnézem újra.
– Hátha közben jobbak lettek?
Ren elgondolkodott.
– Lehet.

Aiko nevetése beleveszett a főtér zsivajába.

A nap lassan nyugat felé indult. Az ünnep még el sem kezdődött igazán, de a falu már tele volt élettel, és senki sem vette észre, hogy a távoli hegyi ösvény egyik kanyarulatánál öt apró alak tűnt fel. Még túl messze voltak ahhoz, hogy bárki felismerje őket. Csak annyi látszott, hogy utazók, és lassan közeledtek a völgy felé.

Kicsit később a délutáni napfény a hegyoldal fölött remegett, a levegőben finom por szállt, amelyet a száraz ösvényről felvertek a lépteik. Innen lentről nem lehetett megmondani, hányan vannak pontosan. Csak annyit, hogy lassan, egyenletes tempóban közelednek a völgy felé.

A faluban senki sem figyelte őket. Mindenki a saját dolgával volt elfoglalva. Az asszonyok rizslisztből apró süteményeket formáztak az esti ünnepre. A gyerekek már előre megegyeztek, ki melyik mécsest fogja a patakra bocsátani. A főtéren két öreg azon vitatkozott, hogy tavaly a lampionok szebbek voltak-e, vagy csak fiatalabb volt a szemük.

Ren közben egy újabb stand előtt állt meg.
– Nézd!
Aiko utolérte.
– Most mit találtál?

A fiú egy apró, fából faragott madarat emelt fel. Az ügyes kezű mester úgy alakította ki, hogy ha az ember megfújta, halk fütty hallatszott belőle.

Ren kipróbálta.
A madár vékony, tiszta hangon válaszolt.
– Ez jó.
– Még egyszer.

Ren újra belefújt.
A madár most is ugyanúgy szólt.
– Még mindig szép.
A mögöttük álló árus nevetve csóválta a fejét.
– Ha még egyszer megfújod, kénytelen leszel megvenni.
Ren gyorsan letette.
– Én csak ellenőriztem.
– Mit?
– Hogy működik-e.
– És?
– Működik.
– Akkor most már én is nyugodtabban alszom.
Aiko halkan felnevetett.

– Szerintem szeretnek téged ugratni.
– Engem mindenki.
– Lehet, hogy okkal.
– Te is?
– Én különösen.

A főtéren ekkor új hang jelent meg.

Fuvolaszó.

Nem hangos volt, inkább játékos. Egy idős zenész ült a nagy cseresznyefa alatt, háttal a törzsének támaszkodva. A hangszer egyszerű bambuszfuvola volt, mégis olyan tisztán szólt, hogy néhány pillanat alatt mindenki lassabban kezdett mozogni körülötte.

Ren leült a fa tövébe.

– Ő minden évben itt van?
– Minden évben – bólintott Aiko.
– Ismered?
– Csak látásból.
– Miért mindig ugyanazt a dallamot játssza?

Aiko hallgatott egy ideig.
– Talán azért, mert még nem unta meg.

A fuvolás közben lehunyta a szemét. Nem figyelte, hányan hallgatják. Nem nézte, ki áll meg mellette, és ki sétál tovább. Úgy játszott, mintha a dallam nem a térnek szólna, hanem magának a délutánnak.

Ren sokáig hallgatta, aztán halkan megszólalt.
– A Mester szerint minden nap másmilyen.
– Igen.
– Akkor ez a dallam miért ugyanaz?
Aiko elmosolyodott.
– Biztos vagy benne, hogy ugyanaz?
Ren felkapta a fejét.

– Persze.
– Figyeld tovább.

A fiú engedelmesen hallgatott. Eltelt néhány perc. A dallam valóban ismerős volt.

Mégis…

Valami apróság másként szólt benne. Egy hang hosszabban csengett ki, egy másik gyorsabban múlt el. Olyan volt, mint amikor ugyanazon az ösvényen mennek fel a templomhoz, mégis minden nap más fény esik rá.

– Tényleg más – mondta végül.
Aiko bólintott.
– Én sem vettem észre elsőre.
A fuvolás ekkor lassan befejezte a játékot.
Néhány gyerek megtapsolta.
Az öreg meghajolt, majd mosolyogva a hangszerét kezdte törölgetni.
– Megtanítana játszani? – kérdezte Ren.
Az öreg végignézett rajta.
– Tudsz csendben ülni egy órán keresztül, fiam?
Ren habozott.
– Nem.
– Akkor nehéz lenne.
Aiko alig tudta visszatartani a nevetését.
– Miért nevetsz? – kérdezte Ren.
– Mert igaza van.
– Egyszer ültem már csendben.
– Mennyi ideig?
Ren gondolkodott.
– Egész sokáig.
– Mennyi?
– Talán… fél percig.
Most már a fuvolás is nevetett.
– Jó kezdet.

A délután lassan estébe fordult. A lampionokat egyenként meggyújtották, és meleg fényük végigfutott a főtér fölött kifeszített köteleken. A gyerekek ámulva nézték, ahogy az egész falu egyszerre kezd ragyogni. Az asszonyok az utolsó simításokat végezték az ünnepi ételeken, a kereskedők elégedetten szemlélték portékáikat, a férfiak pedig végre letették a szerszámokat.

Ebben a pillanatban a falu szélén álló kisfiú hirtelen a hegy felé mutatott.

– Valaki jön!

Először csak néhányan fordultak arra. Aztán egyre többen. Az ösvényen most már tisztán látszott az öt utazó. Lassan közeledtek. Nem siettek. Nem viselkedtek fenyegetően.

Poros köpenyt viseltek, vállukon hátizsák, oldalukon rövid kard függött. Olyan embereknek tűntek, akik hosszú utat tettek meg, és még hosszabb áll előttük.

A főtéren a beszélgetések lassan elhaltak. Nem a félelem miatt, hanem azért, mert idegen ritkán érkezett errefelé. Ren ösztönösen előrelépett, és Aiko mellé állt. Mindketten ugyanabba az irányba néztek.

A legelöl haladó férfi egyszer megállt az ösvény tetején, és végignézett a völgyön. Nem szólt semmit. Csak nézte a falut.

Mögötte a másik négy utazó csendben várakozott. A lenyugvó nap fénye hosszú árnyékot vetett mögéjük. A falu ünnepi zaja teljesen elcsendesedett, mintha mindenki ugyanarra várt volna.

Arra a pillanatra…

…amikor az idegenek belépnek közéjük.

Az első utazó lépett be a falu határát jelző öreg kőoszlop mellett.
Nem állt meg.
Nem nézett körül.

Csak lassan végigsétált a poros utcán, miközben a másik négy hangtalanul követte. Ruhájukon látszott a hosszú út nyoma. A köpenyük szegélyét por fedte, a sarujuk kopott volt, a hátukon viselt csomagokon apró javítások árulkodtak arról, hogy nem először járják a hegyek közötti ösvényeket. A falubeliek ösztönösen félrehúzódtak.

Nem félelemből. Egyszerűen helyet adtak az érkezőknek. Errefelé ritkán járt idegen. Ha mégis, azt mindig kíváncsiság fogadta.

A gyerekek azonban nem ismerték ezt a távolságtartást.

Ren már félúton járt feléjük, mire Aiko utolérte.

– Várj már!
– Miért?
– Mert nem ismerjük őket.
– Épp ezért megyek.
– Ez nem egy jó indok.
– De, nekem az.
– Nem.
– Ha ismernénk őket, nem kellene odamenni, nem igaz?
Aiko sóhajtott.
– Ezt a logikát csak te érted, Ren.
– Nem baj.

A legelöl haladó férfi ekkor megállt.

Barátságos, negyvenes éveiben járó ember volt. Napbarnított arca fölött sötét szemek figyelték a falut. A vállán viselt hátizsákon apró faragott fadísz lógott, amely minden lépésnél halkan megkoccant.

Amikor meglátta a közeledő gyerekeket, elmosolyodott.

– Szép napot!

Ren megtorpant.

– Maguk messziről jöttek?
– Elég messziről.
– Mennyire?

A férfi elnevette magát.
– Ha azt mondanám, három hét gyaloglásra, segítene?

Ren szeme elkerekedett.

– Három hét?
– Körülbelül.
– Az rengeteg.
– Amikor elindultunk, mi sem gondoltuk rövidebbnek.

Aiko udvariasan meghajolt.
– Üdvözöljük önöket a faluban.

A férfi viszonozta a meghajlást.
– Köszönjük.
– Ünnepre érkeztek?
– Részben.
Ren rögtön rákapott a szóra.
– Mit jelent az, hogy részben?
– Azt, hogy örülünk az ünnepnek.
– És a másik része?
A férfi egy pillanatra elhallgatott.
– Van valaki, akit szeretnénk felkeresni.
Ren már nyitotta is a száját.
– Kit?
A válasz azonban nem tőle érkezett.
– Előbb talán inni szeretnénk.

A megszólaló a második utazó volt. Fiatalabb, széles vállú férfi, akinek hangjában fáradtság csengett.

Ren elvörösödött.

– Persze…
– Bocsánat.
– Én csak…
A férfi elmosolyodott.
– Semmi baj.

– Ő mindig ennyit kérdez – jegyezte meg Aiko.
– Az jó.
– Nem mindig.
– Inkább az lenne baj, ha már nem kérdez senki.

A harmadik és negyedik utazó közben csendben szemlélte a főteret. Az egyikük idősebb volt, és mosolyogva figyelte a lampionokat, a másik egy alacsony, szakállas férfi, aki úgy forgatta a fejét, mintha minden apró részletet meg akarna jegyezni.

Csak az ötödik maradt mozdulatlan. Arca széljárta volt, vonásait az út és a nap keménnyé tette, de a tekintetében nem volt vadság. Inkább valamiféle türelmes nyugalom ült benne, mintha ritkán érezné szükségét annak, hogy siettesse a dolgokat.

Ren ekkor vette észre igazán.

Egyszerű, sötét ruhát viselt, amely semmivel sem volt díszesebb a társaiénál. Kardja ugyanúgy az oldalán függött, csomagja sem volt nagyobb vagy nehezebb.

Mégis…

Mégis valami egészen más volt benne. Nem a ruhája, nem a fegyvere, hanem a tartása. Úgy állt a falu közepén, mintha egyszerre lenne teljesen nyugodt és tökéletesen éber. Nem látszott rajta fáradtság, pedig ugyanazt az utat járta végig, mint a többiek.

A szeme pedig…

Nem a főteret figyelte. Nem a lampionokat. Nem a kíváncsian bámészkodó embereket.

Lassan végignézett a házak fölött…

…egészen addig, amíg tekintete meg nem állapodott a hegy tetején.

A templom irányában.

Ren ösztönösen követte a pillantását.
– Mit néz?

A férfi nem válaszolt, mintha meg sem hallotta volna. A szeme ugyanarra a pontra szegeződött.

Aiko is felnézett.

Odafentről innen csak a fák koronái látszottak. Maga a templom rejtve maradt az erdő mögött.
– Ott nincs semmi – mondta halkan Ren.
A férfi ekkor először szólalt meg.
A hangja nyugodt volt.
– Ó, fiam, már hogyne volna.
Csak ennyit mondott. Sem többet. Sem kevesebbet.

Az első utazó odalépett mellé.
– Kenji…
A férfi lassan ráemelte a tekintetét.
– Pihenjünk meg előbb.

Kenji bólintott, de amikor újra elindultak a fogadó felé, egyszer még visszanézett a hegyre.

Olyan volt az a pillantás, mint amikor valaki hosszú évek után végre meglátja azt a helyet, amelyet soha nem felejtett el.

Lent, a hegy lábánál senki sem értette ezt.

Fenn, a templom udvarán az öreg Mester éppen befejezte a fiatal fa locsolását. Lassan kiegyenesedett. A völgy felé fordult. A szél végigsuhant a bambuszligeten.

Az öreg egy pillanatra lehunyta a szemét.

Nem mosolygott.

Nem lepődött meg.

Csak halkan megszólalt, mintha egy régi ismerőshöz beszélne, aki még kilométerekre járt tőle.

– Sokáig tartott az utad.

Lent a faluban Kenji megállt. A szél megmozdította köpenye szélét.

Lassan, békésen lehunyta a szemét.

– Végre újra találkozunk.

A fogadós, Sora, már messziről észrevette az érkezőket.

Alacsony, zömök nő volt, akinek az arcáról soha nem lehetett eldönteni, hogy éppen mosolyog-e, vagy csak ilyenre formálta az élet. Ahogy kilépett a fogadó tornácára, gyors mozdulattal letörölte a kezét a kötényébe, majd mélyen meghajolt.

– A jó érzés hozta önöket.

Az első utazó viszonozta a meghajlást.

– És úgy tűnik, jó helyre.
– Nálunk mindig akad egy tál étel annak, aki becsülettel érkezik.
– Akkor szerencsénk van.
A fogadós szélesre tárta a bejáratot.
– Fáradjanak beljebb.

Az öt utazó lassan követte Sorát, csak Kenji maradt még egy pillanatig a küszöb előtt, mert tekintete ismét a hegy felé emelkedett. Nem sokáig. Éppen csak annyira, hogy Ren ismét észrevegye.

– Már megint…
Aiko fél szemmel nézett rá.
– Mi az?
– A hegyet nézi.
– Én is azt nézném.
– Nem úgy.

– Honnan tudod?
– Nem tudom…

Ren kereste a megfelelő szavakat.

– Csak… mintha nem a hegyet figyelné.

Aiko nem felelt.

Ő is a férfit figyelte.

Kenji végül belépett a fogadóba, és a fából ácsolt ajtó lassan becsukódott mögötte.

A főtér lassanként újra megtelt hangokkal.

Az emberek beszélgetni kezdtek, a gyerekek futkároztak, a zenész ismét a fuvolájához emelte a kezét. Mintha az egész falu egyszerre engedte volna ki a visszatartott levegőt.

– Gyere – mondta Aiko.
– Hová?
– A Mesterhez.
Ren meglepetten nézett rá.
– Most?
– Most.
– Hiszen tegnap is voltunk.
– Tudom.
– Akkor?
– Szerintem örülni fog, hogy megérkeztünk.
– Honnan tudná?
– Nem tudom.
– Akkor?
Aiko vállat vont.
– Csak érzem.

Ren néhány pillanatig habozott.

Korábban biztosan a fogadó körül maradt volna, hátha az utazók kijönnek, és még többet megtudhat róluk. Most azonban valami azt súgta neki, hogy Aikónak igaza van.

– Menjünk.

Az ösvény csendesebb volt, mint máskor. A falu zaja lassan elmaradt mögöttük, helyét átvette a tücskök hangja és a szél susogása. Az ég narancssárga fénye lassan bíborba hajlott, a hegyoldal árnyékai pedig hosszabbra nyúltak minden lépéssel.

Ren egyszer csak megszólalt.

– Aiko…
– Igen?
– Te nem vagy kíváncsi rájuk?
– De.

– Akkor miért nem maradtunk?
– Mert ha valóban fontosak, holnap is itt lesznek.
– És ha nem?
– Akkor sem azon múlt volna, hogy ma öt perccel tovább bámuljuk őket.

Ren elmosolyodott.

– Kezdesz úgy beszélni, mint a Mester.
– Reméltem, hogy nem veszed észre.
– Késő.
– Sebaj.
– Nem zavar?
– Nem.
– Engem egy kicsit igen.
– Miért?
– Mert így ketten vagytok.
– Ketten?
– Igen.
– Akik mindig kifognak rajtam.

Aiko nevetése végiggördült az ösvényen.

– Nem fogunk ki rajtad.
– De.
– Nem.
– Akkor mi történik?
– Csak lassan érsz utol bennünket.
Ren felhorkant.
– Ez biztos valami burkolt sértés volt.
– Egy kicsit, te bolond.

Amikor felértek a templomhoz, a kapu nyitva állt.

A Mester az udvar közepén ült. Előtte egy apró olajmécses égett. Nem olvasott. Nem dolgozott. Csak a lángot figyelte, mintha tudta volna, hogy érkeznek.

– Jó estét – köszönt Ren.
– Jó estét.
– Ma idegenek jöttek a faluba.
– Tudom.

Ren megállt.

– Hát nem igaz, már megint tudja előre?
– Igen.
– Látta őket?
– Nem.
– Akkor honnan?

Az öreg lassan felnézett.

– Néha a hegy előbb meghallja az érkezőket, mint a falu.

Ren körbenézett.

– Én semmit sem hallok.
– Pedig elég nagyok a füleid.

Aiko csendben leült a kőlépcsőre.

Az este hűvöse lassan bekúszott a templom udvarára. A mécses lángja időnként megremegett, amikor a szél átsiklott a bambuszligeten.

Hosszú ideig egyikük sem szólt. Nem volt kellemetlen csend.Csak csend volt. Végül Ren szólalt meg.
– Az egyikük furcsa volt.
– Miben?
– Nem tudom.
– Fiatalabb volt a többieknél.
– Igen.
– Mégis…
– Mintha mindenki másnál nyugodtabb lett volna.

A Mester tekintete a mécses lángján pihent.
– És?
– Folyton a hegyet nézte.
Most először mozdult meg valami az öreg arcán.
Nem mosoly.
Nem meglepetés.

Valami nagyon régi emlék halvány árnyéka.
– Vannak emberek – mondta halkan –, akik sokáig keresnek egy helyet.
Ren bólintott.
– Ő is ilyennek tűnt.
– Lehet.
– Maga ismeri?
Az öreg nem válaszolt egyből.
A bambuszok fölött egy magányos madár szelte át az alkonyi eget. A mécses lángja ismét megremegett.

– Régen – mondta végül –, sokkal több vándor járt ezen az ösvényen.

Ren figyelmesen hallgatta.
– És?
– Volt köztük olyan is…
Az öreg elhallgatott.
Tekintete elveszett valahol a sötétedő hegyek fölött.
– …aki egyszer azt mondta nekem, hogy ha hosszú időre elválunk is, egy napon ugyanaz az út újra összevezet bennünket.
Ren nem kérdezett többet. Valamiért úgy érezte, hogy ez a történet még nem ért véget.
Csak most kezdődött el igazán.